V. Armugy Pillay ... 187
C
T. 1153

கடவுள் துணை.

கைவல்யநவநீதம்

மூலபாடம்.

தாண்டவமூர்த்தியார்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

திருத்தணிகைச்

சரவணப்பெருமாளையராலும்,

காரைக்கால்

முத்துசாமிகவிராயரால்

கார்டியன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE GUARDIAN PRESS,

NO. 4, MOUNT ROAD,

1870.

உ

சுவாமி துணை.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முதலாவது,

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

(முதற்கடவுள் வணக்கம்.)

பொன்னில மாதராசை பொருந்துனர் பொ
ருந்தா ருள்ளார், தன்னிலுந் தத்திறப்பிய சாக்ஷி
மாத்திரமாய் நிற்கும், என்னிலுங் கலந்து மிக்க
வெளிநில மயற்றின் மேலாம், நன்னில மருவுமே
க நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (க)

கைவல்ய நவநீதம்.

(சொரூப வணக்கம்.)

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனேக மூர்த்தியுமாய் நிற்கும், மூன்றுமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும், தோன்றிய வமலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேனே. (௨)

(குருவணக்கம்.)

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால், கவருடைப் புவனமெல்லாங் கற்பிதமென்றறிந்து, சுவருடைவெளிபோல் யானேன் சொரூபசு பாவமானேன், அவருடைப் பதும டாதி மனுதினம் பணிகின் றேனே. (௩)

(இதுவுமது.)

என்னுடை மனதுபுத்தி யிந்திய சரீரமெல்லாம், என்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிமமேயாக்கி, என்னுடை நீயுநானு மேகமென்றைக்கி யஞ்செய்து, என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சினேனே. (௪)

கைவல்ய நவநீதம்.

(அதிகாரியும் விஷயமும்.)

அந்தமு நடுவுமின்றி யாதியு மின்றிவான்
போல், சந்தத மொளிருஞான சற்குரு பாதம்
போற்றிப், பந்தமும் வீடுங்காட்டப் பார்த்துநூல்
பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முணருமாறு வஸ்துத
த் துவஞ்சொல் வேனே. (௫)

(சம்பந்தமும் பிரயோசனமும்.)

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன்
மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறைத்து வைத
தார் குரவர்களெல்லாங் காய்ச்சிக், கடைந்தெடுத்
தளித்தேனிர்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை, அடைந்
தவர்விஷயமண்ணுண்டலைவரோபசியிலாரோ. (௬)

(படலவகை.)

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையா
ட்கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச்சொல்லுங் கை
வல்ய நவநீதத்தை, தத்துவ விளக்கமென்றுஞ் ச
ந்தேகந் தெளிதலென்றும், வைத்திரு படலமாக
வகுத்துரை செய்கின்றேனே. (௭)

கைவல்ய நவநீதம்.

(சாதன சதுஷ்டயம்.)

நித்திய வநித்தியங்க ளின்னவாந் தெரிவி
வேகம், மத்திய விகபரங்கள் வருபோகங் களினி
ராசை, சத்தியி லுளமைக்கவென்றுஞ் சமாதியென்
றாறுகூட்டம், முத்தியை விரும்புமிச்சை மொழி
வட்சாதன மிந்நான்கே. (௨)

(சமமுதலியவை.)

சமந்தமம் விடல்சகித்தல் சமாதானஞ் சிர
த்தையாறும், சமமகக் கரணதண்டந் தமம்புறக்
கரணதண்டம், அமர்தரு கருமம்பற்றா துபரத
லே விடலென்றாகும், மமர்செயுங் காமமாதி வரி
னடக்குதல்சகித்தல். (௩)

(இதுவுமது.)

சிரவணப் பொருளிற்றானே சித்தஞ்சேர்த்
திருமாறு, சரதமாவைக்கு மித்தைச் சமாதானமெ
ன்பர் மேலோர், பரமசற் குருநூலிற் பற்ற
லே சிரத்தையாகும், வரமிகு சமாதியாறு மவகை
யின்சொற் பொருளிதாமே. (௪)

(நாற்சாதனங்களின் பயன.)

சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகி
லில்லை, ஆதலாலிந்த நான்கு மடைந்தவர்க்கறிவுண்
டாகும், நூதனவிவேகியுள்ள நுழையாது நுழைய
மாகில், பூதசன் மங்கள்கோடி புனிதனும் புரு
டனாமே. (௰௧)

(மாணாக்கன் செயல்.)

இயனதி காரியானோ னிந்திரியங்களாலும்,
புவனதெய்வங்களாலும் பூதபௌதிகங்க ளாலு
ம், தவனமூன் றடைந்துவெய்யிற் சகிக்கிடாப்பு
ப்போல் வெம்பிப், பவமறு ஞானசித்தம் படை
க்கப் பதறினானே. (௰௨)

(ஆசிரியனைக்கண்டு வணங்கல்.)

ஆனபின் மனைவிமக்க ளத்தவீ டனைத்துந்
துன்றிற், கானவர் வலையிற்பட்டுக் கைதப்பியோ
டுமான்போல், போனவன் வெறுங்கை யோடே
போகாத வண்ணஞ்சென்று, ஞானசற்குருவைக்
கண்டுதான் றாழ்வணங்கினானே. (௰௩)

(விஞ்ஞாபனம்.)

வணங்கினின் றழுதுசொல்வான் மாயவாழ்
வெனுஞ்சோகத்தால், உணங்கினேனையனேயென்
னுள்ளகங்குளிரும்வண்ணம், பிணங்கியகோசபா
சப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி, இணங்கியகுருவே
யென்னை யிரக்ஷித்தல் வேண்டுமென்றான். (௧௪)

(தீக்ஷைசெய்து வழிப்படுத்தல்.)

அன்னதன் சிசுவையைய னாமைமீன் பறவை
போலத், தன்னகங்கருதி நோக்கித் தடவிச்சந்
நிதியிருத்தி, உன்னதுபிறவிமாற்று முபாயமொ
ன்றுண்டு சொல்வேன், சொன்னதுகேட்பாயாகி
ற் றொடர்பவந் தொலையுமென்றான். (௧௫)

(மீண்டும் விண்ணப்பஞ்செயல்.)

தொடர்பவந் தொலையுமென்று சொன்ன
தைகேட்டப்போதே,தடமடுவீழ்திளைஞன்போற் சரீ
ரமுங் குளிர்ந்துள்ளாறி, அடருமன்பொழுகு மா
போ லானந்த பாஷ்பங்காட்டி, மடன்மலர்ப்பா
தமீண்டும் வணங்கினின் றிதுசொல்வான் (௧௬)

(சரணாகதி.)

சொன்னது கேட்கமாட்டாத் தொண்டனா முலும்ஸ்வாமி, நின்னது கருணையாலே நீயெனை யாளலாமே, உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொ ன றுண்டென்றீரோ, இன்னதென் றதைநீர்காட்டி யீடேற்றல் வேண்டுமென்றான். (௰எ)

(உபதேசாரம்பம்.)

அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் செ றிந்தமண்ணின், குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கைபோலத், தொடங்கிய குரு வுமாத்ம சொரூபமே மருவவேண்டி, உடம்பினி ற் சிவனைப்பார்த் துபதேசமோதுவாரே. (௰அ)

(தன்னை அறியிற்பிறப்பறுமெனல்.)

வாராயென்மகனேதன்னை மறந்தவன் பிறந் திறந்து, தீராதசுழற்காற்றுற்ற செத்தைபோற் சு ற்றிச்சுற்றிப், போராதகாலநேமிப் பிரமிப்பிற்றிரிவ ன்போதம், ஆராயுந் தன்னைத்தானென் றறியுமவ் வளவுந்தானே. (௰௯)

(என்னைநீஅறியெனல்.)

என்னையுங் கணக்காதாரக் கலைவலோருங்கண்
டாரோ, பின்னையுந் தலைவன்றானும் பிரமமாய்
ப்பிறப்புத் தீர்வன், உன்னைநீ யறிந்தாயாகி லுனக்
கொருகேடுமில்லை, என்னைநீகேட்கையாலே யீது
பதேசிக்கின்றேன். (௨௰)

(அவன்தேகமேதானெனல்.)

என்னைத்தான் சடவுள்ளத் தெண்ணிடோ
சொன்னீராயா, தன்னைத்தா னறியாமாந்தர் தர
ணியி லொருவருண்டோ, பின்னைத்தானவர்களெ
ல்லாம் பிறந்திறந்துழலுவானேன், நின்னைத்தான
ம்பினேற்கு நிண்ணயமருளுவீரோ. (௨௧)

(அவர்வேறென அவன் வேறேதேகியானென
அதற்கு அவரிரங்கல்.)

இன்னதுதேகந்தேகி யிவனெனவுணர்வான்
யாவன், அன்னவன் றன்னைத்தானென் றறிந்தவ
னாகுமென்றார், சொன்னபின்றேகியாரி ஸ்தூலமு

...மென்றான், பின்னதுகேட்டவையும் ஐயந்தீர்ந்திடக்கொண்டார். (௨௨)

(சனவாதிகண்டவனுரெனல்.)

தேகமல்லாமல்வேறே தேகியாக்காணேனென்றாய், மோகமார்கனவில்வந்து முளைத்தவனெவனோசொல்லாய், சோகமார்கனவுதோன்றாச் சுழுத்திக்கண்டவன்யார்சொல்லாய், ஆகநீநனவிலெல்லா மறிவதாரென்றேசொல்லாய். (௨௩)

(அவன் அறியேனெனல்.)

நனவுகண்டதுநான்கண்ட நனவுளநினைவு நீக்கிக் கனவுகண்டதுஞ்சுழுத்தி கண்டதும் வேறென்றேபோல், தனமனுபவிப்பதோர் ... யுமில்லைசற்றே, மனதினிலுதிக்கும்பின்னை மறக்குமஃது அருளுவீரே. (௨௪)

(ஸ்தூலாப தேகசாம்டம்.)

தாலத்தின்மரங்கள்காட்டித் தனிப்பிறைகாட்டுவார்போல், ஆலத்தினுடிக்கள்காட்டி யருந்ததி காட்டுவார்போல், ஸ்தூலத்தைமுன்புகாட்டி...

சூக்ஷமமாஞ்சரீரமான, மூலத்தைப் பின்புகாட்ட
முனிவரர் தொடங்கினார். (௨௫)

(ஆரோபங்கூறத் தொடங்கல்.)

அத்தியாரோபமென்று மபவாத மென்றுஞ்
சொல்லும், யுத்தியாற் பந்தம்வீடென் றுரைக்கு
ம்வேதாந்த மெல்லாம், மித்தையாமாரோ பத்தா
ற் பந்தமாமபவாதத்தால், முத்தியா மிவ்விரண்டி
ன முந்தியா ரோபங்களாய். (௨௬)

(ஆரோபவியல்பு.)

ஆரோபமத்தியாசங் கற்பனை யாவமெல்லா
ம், ஓரோர்வஸ் துவினைவேறே யோரோர் வஸ்து
வெனவோர்தல், நாருடு * பணிமையோர்த லர
ணமதா னுவிலோர்தல்போற், தேருடு நீர்மை
யோர்த றெரிபுகிலிவையவின் றோர்தல். (௨௭)

(யாவும்பிரமத்தில் ஆரோபிதமெனல்.)

இப்படியாகநாம ரூபங்களிரண்டு மின்றி, ஐ

---

* பணியாயிருக்கை - பிறவுமன்ன.

ப்பிலாதிரண்டற் றென்றாயுணர்வொளிநிறைவாய
நிற்கும், அப்பிரமத்திற்றோன்று மைம்பூதவிகார
மெல்லாம், செப்புகற் பனையினாலே செனித்ததெ
ன்றறிந்து கொள்ளே. (உ௮)

(உற்பத்திமுறை.)

அதுதானெப் படியெனறக்கா லஞ்ஞானியாந்
சீவரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்திபோலப்பெ
ருந்துமவ் வியத்தந்தன்னில், இதுகால சத்துவப்
பே ரீசனுட்பார்வையாலே, மூதுமூலப்பாவம் வி
ட்டு முக்குணம் வியத்தமாமே. (உ௯)

(முக்குண வியல்பு.)

உத்தமவெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறு
ப்புமாகும், சத்துவ குணத்தினோடு ரஜோகுணந்
தமோ குணந்தான், சுத்தமோடழுக்கிருட்டாச்
சொல்லுமுக் குணமுமென்றாய், ஒத்துள வேனுந்
தம்மு ளொருகுணமதிகமாமே. (௩௰)

(உற்பத்தி பேதம்.)

ஒருவழியிதுவாமித்தை யொருவழி வேறாச்

சொல்வர், பருவமல் வியத்தந்தானே மகத்துவ
மாகு, மந்த, அருண்மகத் தத்துவந்தா னகங்கா
ரமாகு மென்றுங், கருவகங்கார மென்றுக் காட்டி
ய குணமாமென்றும். (௩௧)

(சத்துவகுணத்தோற்றம்.)

இக்குணங் களிலேவிண் டோன் றிருக்குஞ்சி
ற்சாயை தோனறும், முக்குணங் களிலுந் தூய்த்தூ
முதற்குண மாயையாகும், அக்குணப்பிரமச்சாயை
யந்தரி யாமியாயை, எக்குணங்களும் பற்றிநா
னிமித்த காரணனாமீசன். (௩௨)

(இரசோகுணத்தோற்றம்.)

ஈசனுக்கித்தசூக்கு மிருபெலகாரணசரீரம்,
கோசமானந்தமாகுங் குரிரசோ குணமவித்தை,
தேசறு மவித்தைதோன்றுஞ் சிற்சாயை சேர்ந்து,
நாசமாமுயிர்க்கப்போதா னமரும்பிரக்ஞனாமே.

(இதுவுமது.)

அழுக்கொடு பற்றுஞ்சீவர்க் கதுவேயானந்த
கோசம், சுழுத்திகாரணசரீரஞ் சொன்னதிம் ம
ட்டுமோக, மூழுக்குணத்திரண்டாலவத்தமூலமா

ரபஞ்சொன்றினும், வழுத்துறுஞ் சூக்ஷமமாகி
பவழ்ந்தியுங்மொழியக்கேளாய். (௧௪)

(தமோகுணப்பிரிவு.)

எமமாயாவிநோத விசனாருளினாலே, பூம
வியபிர்கட் கெல்லாம் போகசாதன முண்டாக,
தாமிருதமசிரண்டுசத்தியாய்ப்பிரிந்துதோன்றும்,
விமலமா மூடலென்றும் விவிதமாந் தோற்றமே
னும். (௧௫)

(விசேஷபசூக்ஷமபூதத்தோற்றம்.)

தோற்றமாஞ் சத்திதன்னிற் சொல்லிய வி
னொடும்விண்ணிற், காற்றதாங்காற்றிற்றீயாங்கன
லினீர் நீரின்மண்ணும், போற்றுமிவ் வைந்துதொ
ய்ய பூதங்களென்றுபேராம், சாற்றுமற்றிவற்றிற்
றேட்க சாதனதனுவுண்டாகும். (௧௬)

(ஞானசாதனத்தோற்றம்.)

ஆதிமுக் குணமிப்பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்
துநிற்கும், கோதில்வெண் குணத்திலைந்து கூறு
ணர்கருவியாகும், ஓதியபினையைந்து மூளம்பு

கிரண்டாஞான, சாதனமாமிவ்வேழுஞ் சத்
துவப்பிரிவினாலே. (௰௭)

(சூக்ஷ்மசரீரத்தோற்றம்.)

விராவிய ரஜோகுணத்தின் வேறிட்ட வைந்
துடனைந்தும், பிராணவா யுக்களென்றும் பெருந்
தொழிற்கருவியென்றும், பராவியபெயராமிந்தப்
பதினேழு மிலிங்கதேகம், சுராசுரர் நரர்விலங்கா
த் தோன்றிய வுயிர்கட்கெல்லாம். (௰௮)

(அஃதின்விளைவு.)

இவ்வுடன்மருவுஞ்சீவ னிலங்குதைசதனெ
ன்றுளான், இவ்வுடன்மருவுமீச னிரணியகருப்ப
னுளான், இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்கு மிலங்குறு சூ
க்ஷ்மதேகம், இவ்வுடற் கோசமூன்று மிதிற்கள
வவல்லதயாமே. (௰௯)

(ஸ்தூலபூதத்தோற்றம்.)

சூக்கும சடமிம்மட்டுஞ் சொல்லினோ மி
னிப்பால் ஸ்தூலம், சூக்குமா ரோபந்தானு மறிவிப்
போமதுவுங்கேளாய், தாக்குமிவ்வுயிர்க்குஸ்தூல

தனுவும்பா கமுமுண்டாகக், காக்குமவ்வீசன்ப ஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான்றனே. (௪௰)

(இதுவுமது.)

ஐந்துபூதமும்பத்தாக்கி யவைபாதிநந் நான் காக்கி, நறுதம்பாதிவிட்டு நான்கொடுநான்குங் கூட்ட, வந்தனஸ்தூலபூத மகாபூதமிவற்றி னின் றும, தந்தன நான்காம்ஸ்தூல தனுவண்டபுவன மகம். (௪௧)

(ஸ்தூலசரீரவிளைவு.)

ஸ்தூலமே மருவுஞ்சீவஞ் சொல்லிய விசுவ னாகும், ஸ்தூலமேமருவுமீசன் சொலும்விராட்பு ருஷனாகும், ஸ்தூலமேயன்னகோசந் துன்னுஞ் சாக்கிரவவஸ்தை, ஸ்தூலகற்பனையீதென்று தொ குத்தது மனத்திற்கொள்வாய். (௪௨)

(சீவேசுரர்பேதவியல்பு.)

சீரியவீசனார்க்குஞ் சீவர்க்குமுபாதி யொன் றேல், ஆரியகுருவேபேத மென்னெனி லவ்வீசர்க் குக், காரணவுபாதிசீவர் கட்குக்காரியவுபாதி, வீ ரியமிகுசமஷ்டி வியஷ்டியாற்பேதமாமே. (௪௩)

(இதுவுமது.)

மரங்கள்போல் வியஷ்டிபேதம் வனம்போல
ல்சமஷ்டிபேதம், சராசரங்கட்கெல்லாந் தனி
யுடல் வியஷ்டியென்பார், பரம்பியவெல்லாந் தொ
ட்டுப் பார்ப்பதே சமஷ்டியென்பார், இரண்டுடம்
பிலுமிவர்க்கு மீசர்க்கும்பேதமீதே. (௨௨)

(அபவாதோபதேச ப்ரகரணம்.)

கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோ மிப்படியெ
ல்லாம், சொப்பனம் போலுமென்றே துணிந்தவ
னஞானியாவான், சிறப்புடைமையைக் காட்டி
த் தெளிந்தவாகாசம்போல, அற்புதமுத்திசேரு
மபவாதவழியுங்கேளாய். (௨௩)

(அபவாதவியல்பு.)

அரவன்று கயிறென்றுற்றோர் சொன்னதைக்
கேட்டுத் தேறினாற்போல், குருவனசொல்லுபதேசத்தா
லுற்றுணர் வொளியைக்கொண்டு, பரமனாடோறு
தானன்று பூதங்களென்றுணர்ந்தான், இரமமென்றும்
பிரமமென்று தெளிவதேயபவாதங்காண். (௨௪)

(இது உவமை.)

படமுதலாகும்பொய்க்கு பணியும்பொன்
னும் பொற்பார்க்கில், உடமுதலனைத்தும் பொய்யென
ருங் காரியகாரணங்கள், உடன்முதற்சுபாவமீரு
மொன்றிலொன் றுதித்தவாறே, அடைவினிலொ
ன்றுக்கொன்று மபவாதயுபாயமாமே. (௧௭).

(ஆவரணங்கூறத்தொடங்கினமை.)

அடன நமக்கில்லாத தோற்றமாஞ் சத்தி
யாதும், சடமனைக்காருஞ் சொன்னீ ரெண்டுசத்
துகளென்றீரே, முடலாருச்சத்திசெய்யு மோகமு
ந்தொலையுமோயா, கெடமக்குருவேயென்னக் கி
ருபையோடருள் செய்வாரே. (௧௮)

(ஆவரணசத்தியியல்பு.)

ஞானிகோத்தனக்காமீசன் நானியுக்குமறைத்த
ங்கூட, ஞானிடமையு மன்றி நாதக்கிலுபாதி
யுமான்றோ, ஊனிடையுயிர்கள் முள்ளத் தணர்விழி
பருடாம் வண்ணம், வானிலந்திசை கண்முடி ம
றைக்கிமிருள்போன்றேறிம். (௧௯)

(இதுவுமது.)

பூன்றமாம் பிரமத்துக்கும் புறத்துளவிகார ங்கட்கும், ஆன்றகூடஸ்தனுக்கு மகத்துள விகார ங்கட்கும், தோன்றியபேதஞ்சற்றுந் தோன்றாம ன்மறைத்துமூடும், ஊன்றியபலவியாது யுண்டா க்குமுபாதியிதே. (௫௰)

(ஆதாரவியல்பு.)

ஆதார மறைந்துபோனு லாரோப மெப்படி த்தோன்றும், ஆதாரமறையாதாகிலாரோபமில்லை யென்றால், ஆதாரசாமான்யம்விசேஷ மாமெனவிர ண்டுகூறும், ஆதாரஞ் சமமாமெங்கு மாரோபம் விசேஷமாமே, (௫௧)

(இதுவுமது.)

சகமதிலிது வென்கட்டாஞ் சமானந்தானம றைந்திடாது, மிகவுளதாயிறு பாம்பாம் விசேஷ ங்கள்மறைந்துபோகும், அகமெனுஞ்சமானத்தன் மை யஞ்ஞானமறைத்திடாது, பகர்விசேஷமதாஞ் சீவன் பரமெனுமதனைமூடும். (௫௨)

(ஆவரணந்தெனல்.)

கேவலநிலை தோன்றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசங், மேவருஞ்சகத்துமாகிச் செனித்தவிக்ஷே பமன்றே, ஆவரணந்தானேடா றுணர்த்தமென்று ரைத்ததேதோ, மேவருங்குருவேயென்று வினவி னன்மகனேகேளாய். (௫௩)

(இதுவுமது.)

சோற்றமாஞ்சத்திதானுந் துன்பமாம்பவமா ஞலும், ஏற்றலான்முத்திசேர்வார்க் கனுகூல மா யுங்கணீ, ஊற்றமாம்பசிக்காலம்போ லுபகாரமி யடாதுண்டோ, மாற்றமென்னுனைப்போன் சமத் தாமடைப்பது மிகப்பொல்லாதே. (௫௪)

(இதுவுமது.)

சுழுத்திபிற்பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ்சகங் கண்மாண்டும், அழுந்திய பவம்போய்முத்தி ய டைந்தவ ரொருவருண்டோ, முழுத்த விக்ஷேப மெல்லா முத்தியிற்கூட்டுகிற்கும், கொழுத்தவா வரணமுத்தி கூடாமற்கெடுத்ததேகேடே. (௫௫).

விக்ஷேபதன்மைதெரித்தல்.)

சுத்தியில்வெள்ளிப்போலத் தோன்றியப்பிர ஞ்சமான, சத்தியும்பொய்யாமன்றோ சத்திசாத னமாவதற்கு, முத்தியும்பொய்யாமென்னின் மோக நித்திரையிலங்கால், நித்திரைதெளியமாப்போல் ஞானத்தின்மெய்ப்படாமே. (௫௩)

(மாயைநீங்குமாறு.)

இம்பரிசுத்தாசுத்தசாநிரும்பிணைப்பிரும் பலவ ப்பும், அம்பினை யப்பாற்பற்று மருக்கினையுமுடையா ன்மாயப்பாம், வெம்பியக்மாயையுந்தன்னைமனையபா ன்மாயப்பாம்பின்னை, நம்பமாமருவற்கூடம் ஏக ஞ்சுகிர்தபோற்போமே. (௫௪)

(சப்தாவஸ்தைகள்.)

இம்மாயையினுற்சீவர்க்கேழவஸ்தைக ளு ண்டாகும், அந்தவேழவஸ்தைதம்மை யமைடேவியி ன் மொழியக்கேளாய், முந்தவஞ்ஞானமுடன் மூ ணோக்கல்காணுதஞானம், சுத்தசஞ்சண்டஞானர் த மூல்கெடல் குனிர்ச்மைபாதல். (௫௫)

(அவற்றினியல்புகள்.)

பிரமமாந் தனைமறந்த பேதைமை யஞ்ஞானம், பரத்தைக் காணேனென்று பகருமாவரணமுடல், நானென்று சடத்தாற்சிவ னென்னுமுளைத் தோற்றம், நானவன்வாக் கியத்தாற்றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோக்ஷஞானம். (௫௧)

(அபரோக்ஷம்.)

தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகலசந் தேகமும்போய், அத்துவி தந்தானாக லபரோக்ஷ ஞானமாகும், கர்த்தனாஞ் சீவபோதங் கழிவதே துக்கம்போகல், முத்தனா யெல்லாஞ்செய்து முடிந்ததா னந்தமாமே. (௫௨)

(அதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.)

இதுவினைக் கறியும்வண்ண மிப்படியொரு திருஷ்டாந்தம், பழமையாங் கதைகேள்பத்துப் புருஷரோ ராற்றைநீந்தி, உதகதீரத்திலேறி யொருவனொன் பதுபேரெண்ணி, அதனொன்றே தசமனென்று மென் றறியாமன் மயங்கித் தேர்தல். (௫௩)

(ஒப்புமைகாட்டல்.)

அறியாத மயலஞ்ஞான மவனில்லை காணேனென்றல், பிரியாவா வரணமாகும் பிழைகொண்டழல் விக்ஷேபம், தெரியானான் றசமனென்று நின்றொருவ னென்றசொல்லைக், குறியாகவெண்ணினெஞ்சிற் கொள்வது பரோக்ஷஞானம். (௯௨)

(இதுவுமது.)

புண்ணிய பதிகண்பின்னும் புருஷரொன் பதின்மர்தம்மை, எண்ணுநீ தசமனாவை யென்னவே தன்னைக்காணல், கண்ணினிற் கண்டஞானங் கரைதலபோ வதபரோக்ஷம், திண்ணிய மனத்திலையந் தீர்தரல் சாந்தமாமே. (௯௩)

(தன்னுண்மையிறுவ மகாவாக்கியங்கூறல்.)

தசமுமான் றனைக்கண்டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தியேயென், னிசைவடி வினையானகாண நேர் காட்டல் வேண்டுமென்றான், அசிபெறும்லக்ஷியார்த்தத் தலம்பதத்தத் பதங்கட், கைபதமைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மையேனாய். (௯௪)

(சைதநியம் இத்தனையெனல்.)

விண்ணொன்றே மகாவிண்ணென்று மேகவி
ண்ணென்றும்பாரின், மண்ணொன்று கடவிண்
ணொன்று மருவிய ஜலவிண்ணென்றும், எண்ணுங்
கற்பனைபோலொன்றே யீச்வரமாம் பிரமசீசன்,
நண்ணுங்கூடஸ்தன்சீவ னுஞ்சைதனியமாமே.

(அவ்வாக்கிய பதப்பொருள்வகை.)

பூர்த்திய வீசன்சீவன் புகல்பத மிரண்டனுக்
கும், வாச்சியம் லக்ஷிய ங்கள் மலமிலாப் பிரம
மாத்மா, காய்ச்சிய பாலினெய்போற் கலந்தொ
ன்றுங் கடைந்தெடுக்கும், ஆச்சியமென்னவுன்னை
யறிந்துநீ பிரிந்துகொள்ளே. (௨௬)

(வியதிகளைதல்.)

பிரிவதெப் படியென்றக்காற் பிணமாகு மு
டம்பென்னும், அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு
மைம்பூத விகாரமன்றே, வெறியதோர் துருத்தி
மூக்கின்விடுவதுபோலுன்மூக்கால், எறிபிராணனு
நீயல்லை ரசோகுணவிகாரமென்றெண். (௨௭)

(இதுவுமது.)

காரணமா மனத்துப்புத்தி காத்திராவுடம்புமாயா
ஏமா, தாரமுள விரண்டுகோசஞ் சித்துருவுரை வி
சாரம், வாமறுதுயிலணைத மயக்கத்தையடாமென்
ருஞ்சே, விரவியசமவஞ்ஞான விர்த்தியின் விகார
மாமே. (௮௨)

(ஆத்மஸ்வரூபக்கூறல்.)

சத்தொடு சித்தானந்தஞ் சமத்திரஞ் சாக்ஷி
யேகம், நித்தியம் வியாபியாத்மா நிட்களவாதிரு
து, பொய்த்தொடு சடதுக்காதி பொருந்துபூதங்
களான, சுக்கிரபஞ்சகோசக்கூடைவிட்டு வெளிப்பி
லாவாய். (௮௩)

(ஜீவபரைக்கியம்.)

பஞ்சகோ சமும்விட்டப்பால் பார்க்கின்ற
பொருளுநீயே, விஞ்சிய தத்துவமல்லாமல் வேறொ
ன்றுந் தெரியக்காணேன், அஞ்சவிருளையொடா
னக்கெனை வனுபவிப்பேன், வஞ்சமில் குருவேயெ
ன்றான் மகன்மதி தெளியச்சொல்வார். (௮௪)

(மெய்யுணர்வுகொளுத்தல்.)

முன்புக றசமன்புத்தி மோகத்தா லெண்ணனி
யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக்கண்டே யொருவனு
த்தனைக்காணாது, பின்பவ னிடையிற்கண்ட பெரிய
பாழுவரேறு பாராய், அன்புறு மகனைக்கண்ட நட
ங்களுங் காண்பாணீயே. (எக)

(திடப்படுத்தல்.)

ஸ்தூலசூக்ஷமவுருவானத் தோன்றுமூன்
றவஸ்தைதாமும், காலமோர் மூன்றுஞ்ஜன்மங் க
டலெழுங் கல்லோலங்கள், போலவேவந்து வந்
போனவெந் தனையெண்பேறுன், அலமார் கடவு
ளானை யவைக்கெலாஞ் சாக்ஷிநீயே (எஉ)

(உணருமாறுணர்த்தல்.)

எல்லாங்கண் டறியுமென்னை யேது கொண்
டறிவெனென்று, சொல்லாதேஸ்வயமாஞ்சோதி
ச் சுடருக்குச்சுடர் வேறுண்டோ, பல்லார்முன்
றசமறன்னைப்பார்ப்பதுந் தனைக்கொண்டேதான்,
அல்லாமற் பதிலென்றுனு மவனிடத் துண்டோ
பாராய். (எங)

(இதுவுமது.)

அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவுமே லுண்டெ ன்றெண்ணு மறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கனவஸ் தை பலமாய்த்தீரும், அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருளுமல்லை, அறிபொருளாகு மு ன்னை யனுபவித் தறிவாய்நீயே. (எ௪)

(இதுவுமது.)

மதுரமாங் கட்டிசுட்ட மாப்பணியார மெல் லாம், மதுரமாக் கிடந்ததொரு மதுரந்தான் பலவு மன்றோ, சதுர்ப்படு மெழுஞ்சடங்க ளறிவாக வறி வைத்தாரே, சதுர்விதவரண்டுமாகா வகம்பொ ருளறிவாய்நீயே. (எ௫)

(பதார்த்தநிலைகூறல்.)

இந்தநீ துவம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளா மென்றும், பந்தமில் பிரமமே தத் பதத்தனி லிலக்கி யார்த்தம், அந்தமாஞ் சுவஞ்ச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம், சந்ததம்பேதமாவார் தமக்கைக்கியங் கூடாதே. (எ௬)

(இதுவுமது.)

பேதமா னுருவங்களாய் பெயராலு மிடத்திறாலும், ஓருருமுபாதியாலு முடலாலுமுணர்விறாலும், பாதலம் [illegible] போலப் பலவுர மகன்றிருப்பர், ஆதலா லிவர்க்கொரு மைக்கியமென் பதுகூடாதே. (எஎ)

([illegible])

வடநூல்வல் ல[illegible]கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சேராமல், [illegible] பொருளாம் வண்ண மிலக்கண [illegible] வார், இடமானவ [illegible]முன் [illegible] ென்றும், [illegible] விலாசென்றும் [illegible] ென்றும்பேராமே.

([illegible])

கங்கையிற் கோஷமென்பது கருப்புச்சேப் போடுமென்றும், அங்கியயோயச்சேல சந்தனைன் றுஞ்சொல்வார்கள், இவருபா ரணங்களாக்கி னித்துமன் றுகாரகனாலே, ஆங்கதால் விரோதமான சொல்லெல்லாம் பொருளாகாதே. (எகூ)

(இதுவுமது.)

பக்ஷிய ஸோயமென்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம், அன்னிய தேசங்கால மவஸ்தைவனென்பதெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத்தொடர் விசேடியம் விடாமல், உண்மையாந் தேவதத்த னுருவினை வெளியாக்காட்டும். (அ௫)

(பொருள்கோளியல்பு.)

தத்துவ மெனும்பதங்கள் பிரமமாய்ச் ஸாக்ஷி யானை, வஸ்துவை விடாவாம்பேத வாச்சியார்த்தக் குதைவிட்டு, நித்தப்ரம ஞானியாந் நிஷ்டானவையென்றும், அர்த்தரூ மகண்டமென்றே யசிபதமப் படிகாட்டும். (அ௬)

(இதுவுமது.)

கடத்தின்மேக நீரிற் கண்டவானிரண்டும் போய்ப்பேய, குடவானும் பெரியவானுங் கூடியொன்றா மெய்ப்போதம், இடமான பிரமஞ்சாக்ஷி யிரண்டு மெய்ப் போதமேகம், இடமான சுவானுபூதி சித்யோகமென் றிருந்திடாயே (அ௭)

(நிஷ்டைகூடல்.)

சாந்தமாங் குரவன் சொன்ன தத்துவ வழிநி
ட்டையாமல், பஞ்சகோச முங்கடந்து பாழையுந்தன்
சா[illegible]ள்ளில், கொஞ்சமாயிருப்பும்விட்டுக்கூடஸ்தன்
பிரமமென்று, நெஞ்சமு நழுவியொன்றாய் நிறை
பூரணத்தைச் சேர்ந்தான். (அ௬)

([illegible]ம்.)

[illegible]வென்னாற் சமுகந்தியேயுபகண்
டமாகி, ஞாதுருஞானஞேயமாதி சகலமுமிறந்து நிர்
மலமாய், மனாதுபூரணமாய்த்தேக மானசற் குருவுங்
கண்ணும், [illegible] எழுந்திராதி தன்மகன் சுபாவ
மானான். (அ௭)

(நிஷ்டைதெளிந் தெழுதல்.)

இனிமக னெடும்போதிவ்வா றுணைபினமனது
மெள்ள, வெளியில்வந்திடவுணர்ந்தான் விமலதே
சிகனைக்கண்டான், துளிவிழிசொரியப்பாதந்தொ
ழுதுவீழ்ந்தெழுந்துசூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவா
மிகட்குக் கும்பிட்டு நின்றுசொல்வான். (அ௮)

(குருஸ்துதி.)

ஐயனேயெனதுள்ளேநின் றனந்தசன்மங்க
ளாண்ட, மெய்யனேயுபதேசிக்க வெளிவந்தகுரு
வேபோற்றி, உய்யவேமுத்திநல்கு முதவிக்கோரு
தவிநாயேன், செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றி
ருவடி போற்றிபோற்றி. (௮௬)

(தடைதீர்ந்திருவெனல்.)

சிட்டனிவ்வாறுகூறத் தேசிகர்மகிழ்ந்துநோ
க்கிச், சிட்டவா வெனவிருத்திக் கிருபையோடரு
ளிச் செய்வார், திட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந்
தொடராமற் சொரூபஞான, நிட்டையி லிருக்கிலே
தே நீசெயுமுதவியாமே. (௮௭)

(தடையுண்டோவென வுண்டெனல்.)

நீரானென் றிரண்டிலாம னிறைந்துநிறை
மாயெங்கும், காரணத்தெளிந்தஞான வுருவுமோ
குருவேயென்றான், தானேபிரமரூபஞ் சற்குரு
வலாற் றென்றம், ஆனாலுந்தடைகளுண்டே ய
னுபவ முறைத்திடாதே. (௮௮)

(தடைகளும் நீக்குமுபாயமும் கூறல்.)

தடையவை யெனிலஞ்ஞான சந்தேகவிப ரீதங்கள், படர்செயுமிந்தமூன்றும் பலசன்மப்பழக் கத்தாலே, உடனுடன்வரும்வந்தக்கா லுயர்ஞான ங்கெடுமியற்கைத், திடமுடன் கெடப்பாய்க்கேட் டல் சிந்தித்தறெளிதலாலே. (௮௯)

(இதற்குவமை.)

அக்கினி கட்டுப்பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது, மக்கினஞானத்தாலே வந்தபந்தமும் போ வாது, சிக்கெனப்பழகிக்கேட்டல் சிந்தித்தறெளி தலாலே, விக்கினமடஞ்சந்தேகம் விபரீதம் போ க்குவாயே. (௯௰)

(அத்தடைகளினியல்பு.)

பிரமபாவனையைமூடிப் பேதங்காட்டுவ தஞ் ஞானம், குரவன்வாக்கியநம்பாமற் குழம்புவ தா ஞ்சந்தேகம், திரமுறுசக மெய்யென்றுந் தேகநா னென்றுமுன்னே, விரவியமோகத்தானே விபரீத மென்பர்மேலோர். (௯௧)

(அவ்வுபாயங்களினியல்பு.)

தத்துவவுபோகத்தைச் சாதித்தல் கேட்ட
லென்பார், ஒத்தநற் பொருளுகத்தா லுசாவல்சி
ந்தித்தலென்பார், சித்தமேகாக்ரமான தரிசனந்தெ
ளிதலென்பார், நித்தமிப்படிசெய்தக்கா னிர்வாண
மடைவாய் நீயே. (௯௨)

(ஞானோற்பத்திக்குக் காலவளவும் ஜீவன்முக்தரும்.)

எத்தனைநாள் ஞானவு ஞானமேயிருக்குமப
ரோக்ஷம், அத்தனைநாளும் வேண்டு மப்பாலோரைய்ம்ப
ழங்கேண்டா, நித்தமும் ஜீவன்போற்பற்று மேது
மாக்கிடமாய்ச் சீவன், முத்தனையவிதேக மு
க்திபெற்றிருப்போனென்றும். (௯௩)

(அவர்வகை.)

ஞானமார்சீவன்முக்தர் நால்வகைப்படுவர்க
ளவர், வானிகர்பிரமவித்து வரன்வரியான் வரிட்
டன், ஆனவர்காமமாத்த மவர்களிற்பிரமவித்தன்,
ஞானமு மற்றைமூவர் தாரதம்மியமுஞ் சொல்
வேன். (௯௪)

(அபவாதோபதேசாரம்பம்.)

கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோங் காண்பவெ
ல்லாம், சொற்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவ
ன ஞானியாவான், செறிபுகை மழைக்காலம் போ
ய்த் தெளிந்தவாகாசம்போல, அற்புதமுத்திசேரு
மபவாத யுத்தியுங்கேளாய். (கரு)

(அபவாதவியல்பு.)

..வன்று கயிறென்றுற்போ லானன்று தறி
யென்றுறபோல், மெய்யவன்சொல் லுபதேசத்தாற்
கூறுமொளியைக்கொண்டு, புரமன்றுபொறி
யானன்று பூதங்களன்று ஞானம், திரமென்னும்
பிரமமென்று தெளிவதேயபவாதங்காணே. (கசு)

(பிரமவித்தியியல்பு.)

திரமாய்ப்பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர் தேக
முன்னம், வரமாயிருந்ததங்கள் வருணமாச்சி
ரமஞ்சொன்ன, பாரகாரியமாற்றும் பலர்க்குப
காரமாக, நேராகச்செய்வர்தீர்ந்த நிலைவிடார் சீ
வன்முத்தர். (கஎ)

(சீவன்முத்தரியல்பு.)

காமமாதிகள்வந்தாலுங் கணத்திற்போமனத்திற்பற்றார், தாமரையிலைத்தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங்கூடிவாழ்வார், பாமரரெனக்காண்பிப்பார் பண்டிதத்திறமைகாட்டார், ஊமருமாவா ருள்ளத் துவகையார்சீவன்முத்தர். (௯௮)

(இதுவுமது.)

பேதகர் மந்தால்வந்த பிராரத்வநானுபவமும், ஆதலால்விவகாரங்க ளாவரவர்க் காவலாரும், மாதவஞ் செயினுஞ்செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ்செய்வார், பூதலம்புரப்பாராயும் புரந்துண்டார் சீவன்முத்தர். (௯௯)

(இதுவுமது.)

சென்றதுகருதார்நாளைச் சேர்வதுநினையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார்வெய்யி னிலவாயவ் வன்னிமுறைவீழ்ந்து, பொன்றினு சவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையா வொன்றும்பாரார், நன்றுதீதெண் ணார்சாக்ஷி நடுவான சீவன்முத்தர். (௱)

(மட்டறைமூவரியல்பு.)

பின்னைமூ வரிவிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகர், தன்னையுற்றிருப்பார்தேக சஞ்சாரநிமித் தந்தானாய், உள்ளுவோன்வரன்வேற்றோரா லுணர் த்தவன்வரியானாதும், அன்னியர் தம்மாற்றன்னு ணரிடானேதான் வரிட்டனாமே. (௩௧)

(இவர்கட்குப்பயன.)

அரிதாகுமிவர்களிவ்வாறனேகராளுமுழுத் தரியாரும்பாடுபட்ட சமாதிக்குப்பலனேதென்று ல், பெரிதானவநிர்விஷ்டருக்கும்பிரமவித்தனுபவிட் டன், வரியானும்வரனுமத்தை வரிட்டனுஞ்சுகமாய் வாழ்வார். (௩௨)

(இவர்க்குமஞ்ஞானிகட்கும்பேதம்.)

பிரமஞானிகளுக்கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால், அந்திரமுன்றஞ்ஞானம்போய்ச்செனன் மாதவழியேதென்றால், பரவுமாகாச மொன்றிற் பற்றாமற்றைநாலும், விரவினதோடுங்கூடும் வி தமிருவோருமாவார். (௩௩)

(அவர்மகிமை.)

சீவன்முத்தரைச்சேவிப்போர் சிவனையு மெ
ய்மேலானோர், மூவருமகிழ்கொண்டு முழுவதுந் தெ
ய்வசன்ம, பாவனமாவரென்று பழமறைமுழ
ங்குமிப்பால், மேவருஞ்சீவன்முத்தர் விதேகமுத்தி
யடைகுவார். (௯௪)

(கருமத்திரயவொழிபு.)

பழவினையழிந்திப்போர்ப்பலசன்மதிற் செய்
கருமம், சஞ்சிதமெல்லாஞானத் தழல்சுட்டு வெவ்வே
றழிக்கும், இஞ்சிதாகாமியந்தான் கிட்டாமற்க
ட்டிப்போரும், மிஞ்சினபிராரத்வத்தின் வினை
யநுபவித்துத்தீரும். (௯௫)

(ஆகாமியம்போம்வழி.)

பெருமையாம் பிராரத்வத்தைப் புசிக்குங்கா
லை செய்யுங்கர்மம், மறுமையிற் றொடர்ந்திடாமல்
மாண்டுபோம் வழியேதென்றால், சிறியவரிகழ்ந்
துஞானி செய்தபாவத்தைக் கொள்வார், அறிவ
ரோர்நிதம்பூஜித் தறமெலாங்கைக்கொள்வார்

(சரீரத்திரயவொழிவு.)

உரியமெய்ஞ்ஞானத்தீயா லவித்தையா முடலொன்றும், பெரியஸ்தூலமுங்காலத்தாற் பிணமாகிப் பூமடைந்திடும், உரியசூக்ஷமசரீர முலையிரும் புண்ணீர்போல, ஒழியமாய்விபுவாய்நின்ற சொரூபத்திலிறந்துபோமே. (௯௯)

(விதேகமுத்தியியல்பு.)

சடமெனுமுபாதிபோனுங் கடனமொனமு போலே, உடலெனுமுபாதிபோன வுத்தமஞ்ஜீவன்முத்தர், அடிமுடிநடுவுமின்றி யகம்புறமின்றி நின்ற, படிக்கற விதேகமுத்தி பரமனாம் நிருபமனாம். (௱)

(இதயமதம்.)

சொல்லிய மகனேயெங்குஞ் சூழ்வெளியிருக்குமன்னைக், கல்லியபின்புதோன்றுங் கிணற்றி லாகாசம்போலே, ஒல்லையிற்பிரமதாலா லுற்றது போலேதோன்றும், எல்லையின்மெய்ப்பொருளே மேக மென்றிருந்துவாழ்வாய். (௱௧)

(பொய்மெய்தெரிதல்.

கான்னீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி கானற்பரப்பாச்சு
ஞாலம், வான்மலர்கயிற்றிற்பாம்புமலடிசேய்முயல்
கோடு, மீனமாந்தறிபுமாணிற் பிரபஞ்சமெல்
லாம்பொய்யே, ஞானமெய் மகனேயுன்னை நம்
பினை மறந்திடாதே. (௧௰)

முதலாவது,

தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றியது.

உ

கணபதி துணை.

இரண்டாவது,

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

(குருவிப்புகுதல்.)

ஈரர்குழிபறித்துமெள்ள நாட்டிய நெடுங்கம்பம், உரமுறக்குத்திகுத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம்போலே, பரமசிற் சொரூபந்தன்னிற் பற்றியமனோவிருத்தி, ஸ்திரநிலைபெறச்சந்தேகந் தெளிதலைமொழிகின்றேனே. (க)

(பின் அம்மாணுக்கன்வழிபாடு.)

நற்கருத்துடையனாகி ஞானவானாகிநின்றோன் மர்க்கடநியாயம்போலே மகாபூத விசாரந்தொடங்கி, நிர்க்குணவிதேகமுத்தி நிலையரியார்க்குஞ்சொன்ன, சற்குருவினைவிடாமற் சாத்திரமனுசரித்தான். (உ)

(குரு அநுபவம் வினவல்.)

சந்ததம் புருடன்றன்னைச் சாயைபோல் விடாமல்பாம், ஸமர்த்தனைநோக்கிச்சாக்ஷி மாத்திரமாய்நின்றாயே, சிந்தையில்லையெல்லாந் தெரிந்தவோதெரியிலுள்ளதோ, அந்தரங்கலந்தகண்டோ வனுபவமுணாசெய்வாயே. (௩)

(தெளிவுற்றேனெனல்.)

எனவுரைத்தருளுமாசா னிருபதம் வணங்கியெந்தாய், சனனவன்காட்டின்மோகத் தமத்தெழுபேதப்பேய்கள், உனதருளுதயவெற்பி லுபதேசவருக்கன்றோன்றி, மனவிழிதெரியஞான வான்கதிர்பரந்தாலுண்டோ. (௪)

(ஆயினும் அறிவிப்பதுண்டெனல்.)

மந்திர மூர்த்திதன்னை மாற்றியபேய் போ
முறும், எந்திரமெழுதிக்கட்டி யினிவராவகைசெ
ய்வார்போல், முந்தியுன்னுடநேசத்தால் மோகம்
போனாலுமையா, புந்திநின்றுறைக்கவின்னம் புக
ழ்விண்ணப்பமுண்டே. (௫)

(இருசங்கைகூறல்.)

ஆகமப்பிரமாணந்தா லறிவென்றும் வாக்கு
க்கெட்டா, தேகமாம்பிரமமென்று மிதயத்தாலு
ணர்வாயென்றும், சோகமாமனத்திற் கெட்டாச்
சொயஞ்சோதி யென்றுஞ்சொன்னீர், மோசமா
மிரண்டுசங்கை முளைத்தனபறித்திடீர். (௬)

(முதற்சங்கைக்குஉத்தரம்.)

மற்றைமுப் பிரமாணத்தால் வஸ்துநிர்ணய
ங்கூடாதே, உற்றதோர் விஷயம்பூத முபயமன்று
தலாலே, குற்றமாங்குணவிசேஷங் கூடாமலிருக்
கையாலே, இற்றது வாக்குக்கெட்டா தென்பதும
றிவாய்நீயே. (௭)

(இதுவுமது.)

வாக்கியந் தனைக்கேட்டாது வஸ்துவென் று
ரைத்ததுவேதம், வாக்கியவிருத்தியாலவ் வஸ்து
வைக்காட்டிற்றன்றோ, வாக்கியங்களிற் ப்ரமாண
ம் வந்ததேதென்றுயாகில், வாக்கியமிரண்டு மெ
ய்யே மறைகள்பொய் யா நீகேளாய். (௮)

(இதுவுமது.)

தன்பதி யல்லாப்பேர்க டமையல்ல னல்
னென்றாள், அன்பனைக்கேட்டசேர மவள்வெட்கி
மௌனமானாள், என்பது போலக்கி யிதன்றி த
ன்றெனச்சேஷித்த, பின்பரப்பிரமந்தன்னைப் பே
சாமற்காட்டும்வேதம். (௯)

(இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.)

முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்து
கொள்வாய், பிந்தியசங்கைதீரப் பேசுமுத் தரநீ
கேளாய், இந்தியங்களுக்கிராச னிதயமா மதினெ
ண்ணங்கள், புந்தியுமனமுமென்றே புறத்தகத் து
லாவியாடும். (௰)

(இதுவுமது.)

உன்முகம் பொற்கண்ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண்டாற்போல், சின்மயவடிவின்சாயை சித்தப்போற் புத்திதோன்றும், நின்மலனிவ்விருத்திய தநிழல்வழியாயுலாவு, தன்மநன்மகனேயித்தைத் தானன்றோஞானமென்பார். (௰௧)

(இதுவுமது.)

உருக்கியதாமிரநீரா வுருவங்களாற்போல், விருத்திகள்கடபடாதி விஷயமாய்ப் பரிணமிக்கும், அருப்பலவிஷயமெல்லா மாபாசன் றோற்றுவிக்கும், இருட்டினில் விளக்குங்கண்ணு மில்லாமற் பொருள்காணுதே. (௰௨)

(இதுவுமது.)

எரிகின்ற விளக்காற்கண்ணா லிருட்பொருள் காணல்வேண்டும், தெரிகின்றபரிதிகாணச் சென்றிடிற்கண்ணேபோதும, விரிகின்றசகத்தைக்காண விருத்தியும் பலமும்வேண்டும, புரிகின்றவிருத்தி யொன்றேபோதுமெய்ப்பொருள்காண்போர்க்கே

(இதுவுமது.)

விருத்தியும்பலமுங்கூடும் விகாரமேமனமே
ன்பார்கள், கருத்தெழுவிருத்திவேண்டும் கணக்கி
ருன் மனத்திற்கெட்டும், வருத்தியபலமாம் மன
னத்திற்கெட்டாருகண்டாய், அருந்தமிப்படியென்
றையமகன்றுநீதெளிந்திடாயே. (௰௪)

(மனலயஞ்செய்யுமாறுவினுதல்.)

வஞ்சகமில்பரமார்த்த குருவேசொன்ன
மொழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங்கேளீர், சஞ்சல
மற்றகண்டபூரணமாய்ச்சித்தாய் ததாகாரமாவது
ருசமாதியோகம், உஞ்சலையொத் தலைவதுதான்
சுபாவமாகி யொருகணத்தி பலபலவா யுதிக்கு
மித, நெஞ்சகம்வஸ்துவிலசையா நிலாநிற்
லேயாவதெப்படியோ நீர்சொல்வீரே. (௰௫)

(மனத்தின்குணபேதங்கூறல்.)

கருதுமனத்துக்குணமூன்று மூன்றிலொன்று உ
தித்தெழுந்தான்மற்றிரண்டுங்கரந்துநிற்கும், தரு
மமிகுஞ் சத்துவமேலானபோது சன்மார்க்க மா

ந தெய்வ சம்பத்துண்டாம், மருவுரஜோகுணம லௌகிகத்தக வாதனையாஞ்சாஸ்திரவா தனையுமா கும், அருமையின தமோகுணமே லானபோது ல ாசம்பத்துண்டாகு மறிந்துகொள்ளென. (மிசா

(மனோலயக்கூறல்.)

மனாதுசத்துவசொரூப மற்றிரண்டும் வ ய லாதுணவைற்றை மாற்றுறப்போம், தனதுசவ ாக்கத்துதயிடா இருந்தபோது தமோகுணமும் ஜோகுணமுஞ் சமிக்கும்பின்னைக், கணபரிணும ஞ்சலனம் போம்போனக்காற் களங்கமற்றுநின்ற வாகாசம்போலும், நினதுவமப்படியாமப் பிரம தொன்றாய் நிருவிகற்பசமாதியிலேநிற்குந்தானே.

(இதுவமது.)

களங்கமற்றகண்ணுடி தன்முன்வேறோர் க ளங்கமற்றகண்ணுடி காட்டும்போது, விளங்கிய தன்மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற் பமானுற்போல, அளர்ந்தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத் தாய்ச்சித்தா யானந்தமாம்பிரமத்தைக்யமான, உ

என்றெனின்ற படியிருந்தாலுலகமங்கே யுலைவெங்
கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாயே. (௰௫)

(மனோலயஞ்செய்தோர் பிராரத்துவம்
எங்ஙனம் போமெனல்.)

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த ரிருக்கு
மட்டும் பிராரத்வ மெதினாலுண்பார், போகமான
துபுசித்துத் தொலைப்பதன்றோ புசிப்பதென்றால்
மனந்தானும் போனதன்றே, சோகமா மனமிறந்
தாற்போகமில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென
று சொலக்கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் கு
ருவேயென்று மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ
முத்திதானே. (௰௬)

(அச்சங்கைக்கு உத்தரம்.)

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும்
வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமிவற்றில், வினை
யாதசீவன்முத்த ரிடத்திலொன்றும் விதேகமுத்த
ரிடத்திலொன்று மேவுங்கண்டாய், தனதானசத்
துவமாய் மனஞ்சேஷித்துத் தமசுரஜாகணை தீ

ஸ்சொரூபகாசம், அனகாசந் தவர்தானு மிலிங்க
தேக மடங்கும்போதடங்குதலே யருபகாசம்.

(இதுவுமது.)

சுத்தமாஞ்சத்துவமே யுண்மையாகும் நக
ளிருள்போ லுன்மனமென் சொல்லும் போம்
போம், வர்த்தமானத்தில்வந்த வுணவையுண்ப
வருவதும்போ வருநினைந்து மகிழார்வாடார், கர்
த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்தராகிக் கரணவிரு
த்திகளவஸ்தை காண்பாராகி, முத்தராயிருக்கலு
மாம் புசிப்புங்கூடு முடிவிலையென் றறிந்துசங்கை
போகிப்பாயே. (௨௧)

(விவகாரத்தில் அவர்க்குமனம் அலையாதோ
வெனலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதியென்றும்
விகற்பமன்றே மனமலைந்து விடாதோ விட்டா
ல், அவதான நழுவுமன்றே வென்றுயாகி லதற்
கொருதிர்ஷ் டாந்தங்கேளாசைகொண்டு, நவமா
கப்பரபுருஷன் றன்னைக்கூடி யெந்தரசுகமனுபவித்

சரீரெஞ்சம், தவமாக மனைதொழில்கள் செய்யும்போதுந்தமூழியனுபவித்தசுகந்தனைவிடாரே

(அவருக்குக் கர்த்துருத்வ முண்டோ
வெனலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

தேகத்தனலனாகி யகர்த்தனாகிச்சிவனன்றி.. ரமமாய்த் தெளிந்தமுத்தன், போகத்தை யும னென்றுங் கருத்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தரூப் தப் போகமுண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருடே யென்றுனைத் தனாடுக்கப் பேண்டுமென்று சொன்னையாகில், மாகர்த்தன்மாபோகி மாதியாக் யாகையென்று யவரிருந்து மகிமைகேளாய். (உ௬

(மாகர்த்தனியல்பு.)

செய்கையுஞ் செய்யிக்கையு மற்றிருக்குஞா னத் சிலைமலைமுனை விரும்புகள் சேஷ்டிக்குமாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குமென்முன் ஜடமானவுலகமெலாஞ் சேஷ்டைசெய்யும், மெய்கலந்த விக்கிரியவிகாரரூப விகாரவிருந்

திக்குள் விருத்திதானுய், மெய்கலந்த சமாதிக்கு
ஞ் சாக்ஷியேகான் வெயில்போலென் றுஞோத்தவ
னே விபுமாகர்த்தன். (உச)

(மாபோகிமாதியாகிகளினியல்பு.)

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த
மபத்தியம்பத் தியமெனவூ ஞய்ந்திடாமல், பொ
றுமையுடன்கிட்டினதைக் காட்டுத்தீப்போற் போ
கங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும், சிறிதுபெரி
தூகடனதா னியங்கணன்மை தீமைகள்சே ரினும்
படிசச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவ
னேமா தியாகியாவான் விரதமிம்மூன் றுடையவ
னோ வீடுளோரோ. (உரு)

(வேறு.)

அவர் கருமமுடையராகவும் இலொன்கை
கூடுமோவெனல்.)

மெய்யுங்கொண்டு பிராரத்வத்தரு விதிவழி
நின்றிடவும், உய்யுங்கர்மிக ளுக்குமுணையா வுறு
தொழில் செய்திடவும், செய்யுஞ்செய்கை முடிந்

தவனென்றுரை செப்புவதெப்படியோ, நையுந
துன்ப மகற்றியகுருவே நலமாவருள்வீரோ. (உசு)

(அதற்குஉத்தரம்.)

ஆடவர்செய்தொழின் மூவகையாகு மவித்
தைதவசத்துறுநாள், ஈடணைமமதை யகந்தையுளா
ர்க்கே மிகபரவிவகாரம், வீடுறுகுவமெனு மிச்சை
யுளார்க்கே வித்தைபடிப்ப தெலாம், பாடன்மிகும
தொழி லாற்பலனுண்டோபரிபூரணமானால். (உஎ)

(பின்னும்அதைக்குறித்து ஆசங்கித்தல்.)

சூரவர்சிகாமணி யேகேளீர்நீர் கூறின வீழி
யொக்கும், பரமுடனிகழு மிழந்தவரன்றோ பழு
குவர் மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமுயற்சியின் மீண்ட
வரதையினி வேண்டுவரோவேண்டார், சிரவண
மனனு திகள்வேண்டாவோ சித்தமுறைத்திடவே.

(அதற்குஉத்தரம்.)

இவர்மகனேகேள் தத்துவமறியார் கேட்ட
ல் செயக்கடவர், தவர்வறுசிந்தித் தலின்முயல்
வார்திலர் சந்தேகங்களுவார், தெளிதலி னிற்பார்

விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர், வெளியுருவாய
றிவாய்நிறைவாயினர்வேண்டுவதொன்றுண்டோ.

(அகங்காரித்துவம் உண்டோவெனல்.)

ஐயாகேளீர் தத்துவஞானியு மஞ்ஞானிகள்போலே, செய்யாநின்றேன் கண்டே னுண்டேன்சென்றேனெனலாமோ, பொய்யாம்விபரீ தங்களவற்குப் போயினவென்றீரோ, மெய்யாம்பிரம விசாரமிதன்றே வெளியாவுனையீரோ. (கூ௰)

(அதற்குஉத்தரம்.)

ஓய்ந்தகனவிற் கண்டபழங்கதை யோதுவன்வாதனையால், ஆய்ந்தறிவுற்றவ னப்படிசெப்புவ னுபாசனுமாகான், மாய்ந்துதனுடல்போ மளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான், வீய்ந்தசிதாபா சன்போமளவும் விவகாரந்தொடரும்.

(நிஷ்டைக்குவிவகாரம்விரோதமன்றோவெனல்.)

ஆனலையா குருவேகாண்ப தசத்திய மென்றாலும், நானாவிவகா ரந்துயரல்லவோ ஞானசுகந்தருமோ. போனாலன்றோ நன்றாநிஷ்டை பொரு

ந்திடல் வேண்டாவோ, தானுநிஷ்டை புரிந்தாற்
செய்கை தவிர்ந்தவனெப்படியோ. (௯௨)

(அதற்குஉத்தரம்.)

தெரிதருமகனே யாரம்பத்தொடு சிரும்விவ
காரம், உரியதியானமும் விவகாரங்களு முள்ளந்
தொழிலன்றோ, துரியபரம்பொரு ளானவன்வே
றொரு தொழில்செய்வதுமுண்டோ, அரியசமாதி
கள் பழகுவனேலவ னுருடனுமன்றே. (௯௩)

(அவர் தியானாதிகள் செய்வானேனெ
னலும் அதற்குஉத்தரமும்.)

உத்தமகுருவே யாருடனுமா யொருதொடு
லற்றவனும், சித்தமடங்கு தியானாதிகள்சில செய்
குவதேனென்றாய், இத்தலமருவும் பிராரத்வப்பி
றி வெப்படியப்படியே, முத்தரும்வெகுவித மாகு
வதொன்பது முன்னேசொன்னேனே. (௯௪)

(இதுவுமதற்கு உத்தரம்.)

நல்லவனேகே ளுலகுபகார ஞானிகள் விவ
காரம்,அல்லதுவேறொருபெறுபெறுமிலையதனாற்

பிணியுமில்லை, வல்லசிருஷ்டி முதற்பலதொழிலால் வருபுண்ணியபாவம், எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ் செயு மீசனடைந்திலனே. (ருரு)

(ஈசனுக்கும்அவருக்கும் ஒப்புமை எப்படியெனலும் அதற்குஉத்தரமும்.)

ஈசனுமாயரு வாயுருவாகி யெழுந்தருளுங் குருவே, ஈசனுஞானியுமொப்பென்றீரோ வெப்படி யொப்பென்றால், ஈசனுஞானியு மமதையகந்தை யிகந்ததினு லொப்பாம், ஈசனுமாம்பல சீவருமாமுல கெல்லாமிவனுமே. (ருசு)

(எப்படிஅவர்எல்லாவுயிர்களுமாவரெனல்.)

எல்லாச்சீவரு மிவனுமென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந், தெல்லாச்சீவரு முத்திபெறாமலி ருப்பானேனையா, எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறாகு மிவனெல்லா வவனே, எல்லாப்பொருளு மாத்தருள்குருவே யிதைநீர்மொழியீரோ. (ருஎ)

(அவ்வினாவிற்கு உத்தரம்.)

அகமெனுமாத்மா பூரணமேக மனேகவிதஞ் சீவர், அகமெனுமந்தக் கரணோபாதிக ளளவிலையா தலினால், சகமுழுதுங்குளிர் சந்திரனேகஞ் சலச ந்திரர்பலராம், சகமதிலேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகுடம்பலவால். (கூஅ)

(இதுவுமது.)

சட்டிகுடங்களி லொன்றுநசித்திடி னதிலு ட்சலசந்தரன், ஒட்டுமுதற்சந்திரனொடுகூடு மொழிந்தவை கூடாவே, கட்டுமுபாதி நசித்திடுசீவன் காரணவாத்மாவிற், கிட்டுமைமயிக்க முபாதிகெடா தவர் கேவலமாகாரோ. (கூகூ)

(அம்மூவர்சிறப்புஇவருக்குஇல்லையெனல்.)

இவனயன்மால்சிவ னாகியமூவரொ டெப்ப டியொப்பாவன், சிவன்முதன்மூவரு மகிலசிருஷ் டிஸ்திதி நாசங்கள்செய்வார், அவர்பிறர்மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார்விபுவாவசர், தவமிகுகுரு வே யிவனுக்கவையிலெவர் சந்துங்கானேனோ. ()

(வேறு. அதற்குஉத்தரம்.)

தடத்துநீரிலாத் திரியொளியுபயமுந் தழு வுமூர்தனைக்காக்கும், குடத்துநீர்விளக்கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத்திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனேஞானியுமீசனுமறிவினாற்பிறிவில்லை, கெ டுத்தமாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீ ழென்றும்பிரிவாமே. (சுக)

(இதுவுமது.)

நரரின்மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே நார ணன்முதலான, சுரர்கண்மாயைவல் லவரணிமா திகளொடொக்கமாதவ மிக்கோர், தரணிமானிடர்க்க வைகளில்லாமையாற் றாழ்வுளரானாலும், பிரம பாவனையாலிவரவரொனும்பேதமொன்றிலைபாராய்

(அணிமாதிகள் நரர்க்கும் உண்டேயெ னாலும் அதற்குஉத்தரம்.)

முத்திநல்கிய சற்குருவேபலமுனிகளுக்கணி மாதி, சித்திபூமியிற் கண்டிருக்கவுமந்தச் செல்வ மீசனதென்றீர், புத்தியொத்திட வுளாத்தருளெ

ன்றிடிற் புகழுமீசனைநோக்கிப், பத்திசெய்திருந்த வத்திருவிலியோகத்தாற் பலித்ததென்றறிவாயே.()

(இப்போதைஞானிகளுக்கு அணிமாதி
கள் ஏனில்லையெனல்.)

சிவசொரூபமாந தேசிகமூர்த்தியே சித்திமுத்தியிரண்டும், தவமுளாரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலருமடையாரோ, அவர்கள்பூருவ சித்தியுஞானமும மடைந்ததுங்கண்டோமே, இவர்கள்ஞானிக ளெனறிடிற்சித்திக ளிவர்க்கிலாவகை யேதோ. (சச)

(அதற்குஉத்தரம்.)

காமியத்தவங் காமியமொன்றையுங் கருதிடாத்தவமென்றும், பூமியிற்றவ மிருவகைசித்தியும்போதமுந் தருமைந்தா, ஆமிவற்றிலொன்றியற்றிலொன்றையே யடைகுவரிதுநீர்மை, யாமுரைத்தவவ் விரண்டையுமியற்றின ரன்றுளபெரியோரே. (சரு)

(அச்சித்திகளால்பயன் இல்லையெனல்.)

அனகமைந்தனே முத்திஞானத்தைதயே ய டைந்தவரல்லாமல், ஜனகன்மாபலிப கீரதன்முத லினோர் சித்திகள்படித்தாரோ, இனியசித்தியே விரும்பினார்சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றாம்,மு னிவர்சித்திகள் வினோதமாத்திமந்தரு முத்தியை த்தாராலே. (சுசு)

(சிலஞானிகள் சித்திகளைவேண்டுவானேனெனலும் அதற்கு உத்தரமும்.)

யோகஞானமே முத்தியைத்தருமெனி லொ ழிந்தசித்திகள் வேண்டி, மோகமாயுடல் வருந்தி ஞர்சிலர்சில முத்தர்களேனென்றால், போகமாய் வரும் பிராரத்வகர்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தே கும், ஆகையாலந்தச் சித்திகள்பிராரத்வ மாகு மென்றறிவாயே. (சுஎ

(குருவைவியந்துரைத்தல்.)

இலக்கவாயிரஞ் சுருதியாலுரைத்தா லெண்ம னமசையாமல். பிலக்கவேண்டுமென் றருள்குரு

மெய்யகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணாடியையடிக்கடி துலக்கினாற்பழுதன் றே, அலக்கண்மாற்றிய தேவரீரெனக்குளா யமிர் தங்க டெவிட்டாயே. (௪௮)

(இவ்விரு சுருதிவாக்கியங்களுக்கும் விரோதமின்மைஎப்படியெனல்.)

கைதவங்களைச் சாஸ்திரஞ்சொல்லுமோ க ருணையாலெனையாளும், ஐயனேகுருவே யெவரா னாலு மனுபவித்தாலன்றிச், செய்தகர்மங்கள்விடா வென்றவசனமுஞ் சன்மசஞ்சிதம்வேவத், தூய ஞானத்தீச் சுடுமென்றவசமுந் துணிவதெப்படி நானே. (௪௯)

(அதற்குவிடை.)

சீவபேதங்க ளளவில்லைமைந்தனே செய்கையு மளவில்லை, ஆவதாமவ ரவரதிகாரங்க ளறிந்துப க்குவநோக்கிப், பூவலர்ந்தபின் பலங்கள்காட்டு வது போற்பூருவஞ் சித்தாந்தம், காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வகுக்குங்காண்டமுறைமையாலே

(இதுவுமது.)

ஆனபாவிகளடைவனரகங்க ளவசியமாறு
லும், தானமந்திரவிரதவோமங்களாற் றவிருமெ
ன்பதுபொய்யோ,ஈனமரம்பலஜன்மசஞ்சிதவினை
யெத்தனையாறுலும், ஞானமாங்கனல்சுடு மென்
றமறைமொழி நம்பிறுல்வீடுண்டே. (ருக)

(அறிஞரும் கருமத்தில் அழுந்துவானேனெனல்.)

என்மனந்திருக்கோயிலாத்தினங் குடியிருந்
தருள்குருமூர்த்தி,சென்மசஞ்சிதவினைகள்வேரறு
த்திடுந் தேவரீர்மெய்ஞ்ஞானம், தன்மயந்தரு மகி
மையைவிபுதராஞ் சமர்த்தருமறியாமல், கன்ம
மாங்குழி யினில்விழுந் தழுகின்ற காரணமுரை
யீரோ. (ருஉ)

(அதற்குஉத்தரம்.)

அழிவிலாததற் பதந்தனைமைந்தனே யகமு
கத்தவர்சேர்வர், வழிநடப்பவா பராமுகமாயினு
ன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும், குழியில்வீழ்வர்
கா ணப்படிவெளிமுகங் கொண்டுகாமிகளானோர்,

பழித்ரும்பிறவிக் கடலழுந்துவர் பரமரையடைவா
ரே. (ருங)

(எல்லாமீசன்செயலன்றோவெனல்.)

சிறந்தகன்மையுந் தீமையுமீசனார் செய்விக்
குஞ்செயலன்றோ, பிறந்தசீவர்களென் செய்வா
ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்
ததேசிக மூர்த்தியேயென்றிடுஞ் சுருதிநூற்பொ
ருண்மார்க்கம், மறந்தமூடர்கள் வசனிக்கும்பிரா
ந்திகாண் மைந்தனேயதுகேளாய். (ருச)

(அதற்குஉத்தரம்.)

திகழ்ந்தவீசனார் சிருஷ்டியுஞ்சீவனார் சிருஷ்
டியும்வெவ்வேறு, சகந்தனிற்பொது வீசனார்சிரு
ஷ்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம், அகந்தையா
மபிமானங்கள்கோபங்க ளாசைகளிவை யெல்லா
ம், இகழ்ந்தசீவனார் சிருஷ்டிகளாகுங்கா ணீசனா
ர்செயலன்றே. (ருரு)

(இதுவுமது.)

மூவராம்பரன் சிருஷ்டிகளுயிர்க்கெலா மு
த்திசாதனமாகும், சீவனார்செயுஞ் சிருஷ்டி கடங்

களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாரும், ஸ்தாவராதிக
ளைசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்களையிலாவா
ம், கோபமாதிகளை சித்திடிற்பந்தமாங் கொடும்பி
றவிகள்போமே. (ருசு)

(இதுவுமது.)

ஈசர்காரியம் பிரளயத்தொழியவு மெவர்பல
மொழிந்தார்கள், தேசகாலதே காதிகளிருக்கவுஞ்
சீவகாரிய மோகம், நாசமாகியவி வேகத்தினுயி
ரொடு ஞானமுத்தர்களானார், பாசமோகங்கள் ப
சுக்களின்செயலன்றிப் பசுபதிசெயலன்றே. (ருஎ)

(இதுவுமது.)

அச்சுவத்தமென் றொருமரமதிலிரண் டரு
ம்பறவைகள்வாழும், நச்சுமங்கொரு பறவையம்
மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னும், மெச்சுமங்
கொரு பறவைத்தின்னுதென வியங்கியப் பொரு
ளாக, வைச்சுமாமறை சீவனையீசனை வகுத்தவா
றறிவாயே. (ருஅ)

(இதுவுமது.)

இந்தச்சீவனால் வருமறுபகையெலா மிவ
ன்செயலென்னாமல், அந்தத்தேவனால் வருமென்

றமூடர்க ளதோகதியடைவார்கள், இந்தச்சிவனு
ல் வருமறுபகையெலா மிவன்செயலல்லாமல், அ
ந்தத்தேவனு லன்றெனும்விவேகிக ளவலவீடடை
வாரோ. (௫௯)

(கடவுள்பக்ஷபாதஞ் செய்வானேனென
னும் அதற்கு உத்தரமும்.)

நலமெய்யையனே யெல்லவர்க்குந்தெய்வ நா
யகன்பொதுவானால், சிலரைவாழ்வித்தல் சிலரொ
டுகோபித்தல் செய்வதேனென்றாயேல், குலவுமக்
களைத் தந்தைபோற்சிஷ்டரைக் குளிர்ந்துதுஷ்ட
ரைக்காய்வன், கலைகணல்வழிவரச் செயுந்தண்ட
முங் கருணையென்றறிவாயே. (௬௰)

(இதுவும்உத்தரம்.)

மனைவிலங்கறு மைந்தனேகற்பக மரங்கனல்
புனன்மூன்றும், தனையடைந்தவர்வறு மையுஞ்சீ
தமுந் தாகமுந்தவிர்த்தாலும், அனையவீசனும டை
ந்தவர்க்கருள்செய்வனன்றவர்க்கருள்செய்யான்
இனையகுற்றங்க ளவர்குற்றமாகுமென் றெண்
ணியறிவாயே. (௬௧)

(இதுவுமது.)

ஒன்றுகேண்மகனே புமான்முயற்சியா லு
றைத்துமாணிடர்க்கீசன், நன்றுசெய்யவே காட்டி
பநூல்வழி நடந்துநல்லவர் பின்னே, சென்றது
ஷ்டவா தனைவிட்டுவிவேகராய்ச் செனித்தமாயை
யைத்தள்ளி, நின்றுஞானத்தை யடைந்தவர் பல
ங்கள்போ நிச்சயமிதுதானே. (சுஉ)

(ஞானம்வருமாறுகூறல்.)

இந்தஞானந்தான் வருவதெப்படியெனி லி
டைவிடாவிசாரத்தால், வந்தடைந்திடும் விசாரந்
தானேதெனின்மனுதியாஞ்சரீரத்தில்,இந்தநானெ
வன்சித்தெதுசடமெது விரண்டு மொன்றாக்கூடு
ம்,பந்தமேதுவீ டேதெனவுசாவுதல் பகர்விசாரம
தாகும். (சு௩)

(விசாரத்தாற் பயன்என்னெனலும் அதற்கு
உத்தரமும்.)

போனஜன்மங்க டமிலனுஷ்டித்தகற புண
ணியபரிபாகம், ஞானமாக்குமே விசாரமேனென்

றிடி ஞமுறைத்திடக்கேளாய், ஆனபுண்ணிய மீசு ரார்ப்பணஞ்செயின சுசிபோஞ்சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்துஞானத்தை மருவுமென் றறி வாயே. (௬௪)

(எல்லாம் வல்லகருமத்தால் ஞானம் உண்டாகாதோ வெனல்.)

பத்தியும்வயிராக் கியமும்பரலோ கமுமணி மாதி, சித்தியுந்தவதிஷ்டையும்யோகமுந் தியான மூஞ்சாரூப, முத்தியுந்தரும்வி சித்திரகருமங்கண் மோகமாத்திரந் தள்ளும், புத்திதந்திட லருமை யோவிசாரமேன் புண்ணியகுருமூர்த்தி (௬௫)

(அதற்குஉத்தரம்.)

வேடமாறிய பேர்களையறியலே வேண்டிஞ ன்மகனேகேள், கூடமாமவர்சுபாவங்கள்சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித்துக் தலைகீழ் நின்று முயர்ந்தகம்பத்தேறி, ஆடியும்பல் கரும ங்கள்செய்யினு மவருண்மைதெரியாதே. (௬௬)

(இதுவுமது.)

இன்னவாறந்தப் பிரமத்தையறிவிக்கு மிலக்கணத்தால்வேதம், சொன்னஞானமும் விசாரத்தால்வருமன்றிச் சுருதிநூல்படித்தாலும், அன்னதானங் கடவங்கண்மந்திரங்க ளாசாரங்கள் யாகங்கள், என்னசெய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற நிலைகளால் வாராதே. (௬௭)

(இவ்வுவமையால் கருமத்தாலன்றி அஞ்ஞானமொழியாதேயெனல்.)

ஊனந்தருதர்ப்பண மழுக்கறத்தைக்கொண்டு நலந்திருந்தாமன்றி, விளங்குபுத்தியா லுலகிலார்துலக்கினோர் விமலசீதசிகமூர்த்தி, களங்கமாமருமஞ் ஞானமுமப்படி கருமத்தாற்கழுவாமல், உளங்குறித்தஞா னத்தினலெப்படியொழியுமீந்தருள்வீரே. (௬௮)

(அவர் வேறுஉபமானங்காட்டல்.)

தர்ப்பணத்தினிறகளிம்புவாஸ்தவமலஞ் சகஜமாதலின்மைந்தா, கற்பளிங்கினிற் கருநிறஞ்சக

ஆமொரவின் மத்தா, சற்குணியின் கருத்தறிந்து மாச கருத்தனென்றோபம், சப்பனைக்கனி லவு க்குறிவெண்டுரு சாதனைதொடர்ந்திஸ்வயமேம், சு றுபணிக்கிலா கோடி மசுமப்பொன்னுமுண்டிடமனை ம்போதும். (உபமயங்கூறல்.)

இங்ஙனமப்படி சச்சரானைத்தப்ப ஒப்பாசட்ட பொய்யுறைப்பும், அஜ்ஞானமயமின் ப்பிழைமைத்தி ய சகமடாஸ்தியமன்ற, பரமமாகமசுருரா ணைத்தகருமங்கள் பலசெய்யாதியாக்கும், ஞான ஞானமே மெய்மைந்துஞானத்தைச் சிதைப்ப வெரு ப்பாமே. (௭௰)

(மெய்யுணர்ச்சிக்குக் கருமங்காரண மாகாதெனல்.)

மனைக்குள்வைத்த பண்டங்களைமறந்தயலை வருஷநூறழுதாலும், நினைத்துணர்ந்தபின் னுடனே மப்படியிருந்தநிர்மலவாத்மாவும், அனர்த்தமானவு ன் மறதியைக்கெடுத்துத்தன் னறிவிற்காணுமல், கனத்தகர்மங்க ளாறுகள்செய்யினுங் காணு[illegible]ணுதே. (௭௧)

[illegible] வந்தம்.

[illegible]மேமனை[illegible]டபானெனைனால்.)

[illegible]மையா[illegible]கக்குருவ[illegible]

[illegible]றும், [illegible]கொர[illegible]

[illegible]. [illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible]

[illegible])

[illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible]

[illegible]செய்[illegible]

[illegible]லும், [illegible]

[illegible]. ([illegible]

(இ[illegible]யமஉ.

[illegible]டைசடன்பதும் புளை[illegible]

நம்பல்பேயன், ஆகமட்கலுருந்துபாவத்தைக்கின[illegible]

றமை வந்தனைதெரியாதோ, காகமெகருக்குடுபெ[illegible]

ருப்பேசுக்கசந்திச்சேவப்பேர், வேசவாயுவேய[illegible]

யெனவொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாமே. ([illegible]

(இதுவுமது.)

கள்ளுமுண்ணீ விரும்பிஞன் மகங்கள்செய் சாமத்தின்மனைதாஞல்,கொள்ளும்பெண்டொடுகலவி செய்யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, நள்ளும்வேதத்தின்சம்மதஞ்சகலமுந்தவிர்வு தேசருத்தாகும், விள்ளுமிவ்விதி யென்னெனிற்பூருவ நியமமாம்விதியன்றே. (௭௫)

(இதுவுமது.)

மதாவிளைப்பிச்சிக ளுண்ணென்றசருதியின் மனைந்து பாரொனல்பாராய், மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்றவிதப்பாராய், இதையும்விட்டொழி யதிரயிட்டிகளென்னிக்கிகழ்ச்சியுற்றதும்பாராய், அதையறிந்துகர் மங்களாலைசகளொழிந்தானந்தமடைவாயே. (௭௬)

(அஞ்ஞானம்ஞானத்தோடுகூடிப்படைத்தல்கூடுமோவெனல்.)

உலகமானவஞ்ஞானமுங்கருமமு முறவென்றுவழிகூடும், பலவுமானவஞ் ஞானமுஞானமும்

பகையென்பதுண்டாதானால், நிலவிலேமருப்போலவு
ஞ்ஞானமுமிமலஞானத்தோடே, குலவிநின்றிந்தத்
திருஷ்டிகள்செய்யவுங்கூடுமோ குருமூர்த்தி. ( )

(அநந்தரஉத்தரம்.)

சொரூபஞானமும்விருத்திஞானமு மென்று
ஞ்சொல்லுஞானமிரண்டாம், சொரூபஞானமேவிருத்
தியின்ஞானமாய்த் தோன்றும்வேறிலை யமைந்தா,
சொரூபஞானமஞ் ஞானசத்துருவன்றுசுழுத்தியி
லாவண்டாமே, சொரூபஞானமுமன் மருவுமஞ்ஞா
னத்தைச்சுடும்விருத்தியின்ஞானம். (௭௰)

(இதயம. ரு.)

விருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற்படாதது
சொரூபஞானமானனே, விருத்திஞானமாய்ச் சுட்
டதெப்படியெனில் வெய்யிலாலுலகெங்கும்,பரிந்
தசூரியன்சூரியகாந்தத்திற் பற்றியக்கினியாகி, எ
ரித்தவாறுபோற் சமாதியில்விருத்தியா லெரிக்கு
மென்றறிவாயே. (௭௧)

(ஞானமும் [illegible] மாகு
ம் [illegible] மென்பதாகிறதெவனில்.)

[illegible]

[illegible] (அறி

([illegible] மை
[illegible].)

[illegible]

(கருமத்தின் [illegible] ஞானம் [illegible]
மும் ஞானம் [illegible] மென்ல்.)

வ ருத்தகர்மங்கள் செய்யவுந்தவிரவுமற்றொ
ன்றாகவுங்கூடும், மிருத்தஞானமப்படியன்றதியா

னமும் விவேகஞானமும் [illegible]ற, செகத்திலான்
றேயொன் [illegible] ஞானக்கும் பிற
ரியாகம், முமுக்ஷுமாக்கள் — ஞானமே யானந்த
மோக்ஷமாட்டமென்கிறது. (௮௨)

([illegible])

[illegible] கரு
[illegible]
[illegible]
[illegible] ஞான
[illegible] கரு
[illegible]. (௮௩)

([illegible])

[illegible] யானமுஞ் சத்
தியமன்றென்றால், சருவமுத்தியுஞ் சத்தியமன்றெ
னவு சந்தியாதேகிறேனா, உருவங்கெட்டவன் நி
யாவிக்கும்பொழுதிலவ் விருவம்வாஸ்தவமன்றே,

உருவமாகுமப் பொழுதுகண்ணுற்கண்ட வுருவம்
வாஸ்தவமாமே. (அ௩)

(நிதானங்களில் சொரூபத்தியானமே
முத்திக்குறுதுணையென்பது.)

சடமதாகியதியானமேயாகிய சவமுத்தி
யையகன்று, திடமதானதைப் படியேயொளிமயமாந் தி
யானமேற்பிறப்பாகும், உடலமைந்தேயாறறியாமன்
க்கிற்றியானித்த வுடல்களாகிய வமைப்பார், தொட
ர்பவைக்கெடச் சொரூபமேதியானிப்பிற் சொரூ
மாகுவர்மெய்யே. (அ௪)

(அத்தியானத்திற் பின்விளைவனகூறல்.)

பிரமரூபத்தைத் தியானித்தபேர்களும் பிரம
மாகுவரென்றால், நரசரீரமாஞ் சுயனவிசாரமே
ன் ஞானமேயென்றேத்த, பரமபாவனை பரோக்ஷ
மாம்பின்பந்தப் பரோக்ஷமேயபரோக்ஷம், ஸ்வா
விசாரமா ஞானமாமுத்தியாந் திலைவயீதறிவா
யே. (அ௫)

(ஞானமும்அஞ்ஞானத்தைநீக்கிப் பின்
தானும் நீங்குமெனல்.)

வீடதாம்பரி பூரணமொன்றுடல் விருத்தி
ஞானமுங்கூடிச், சேடமாகி ... மாமனுடை
வ சித்தியெப்படியென்றால், சாதி ... மனமிணைப்பி
றித்தநேற்றும்பொடி தா... மன... மாயும், உட
டிஞானமு மறிவிலாமை... ... க்கவே
கெடுந்தானே. (அஎ)

(முத்தரனுபவ... ல்.)

இந்தநிச்சயமுத்தருளனுபவ ... பட்டதெப்படி
யென்றால், சிப்பத... மன... ... சனுஞ் ...
... ம்போற் சசமாவா, ... மா...
போமுண்டெனவு ... ... வர், அந்
... யுண் டுமிழ ... ... மவர்க
... டா.... (அஅ)

(அவர்பக்தமுத்தியுண்டென ... ... மைக்கு
நியாயங் ... .)

மலடிமைந்தனுந் தா... ... ... யனும் வான்
மலர்முடிசூடி, இலக்குகந்தாயம ... ... லசுத்திகை

ஏசவஸ்ய நவநீதம்.

பி[illegible]ம் [illegible], கலசமாய்முயற் சொம்பிறு
[illegible] சிரஞ்சுருவருமானடார், உலைகய
பி[illegible]மையர் [illegible]

(மா[illegible]யம் [illegible]ராம் [illegible]
[illegible])

மா[illegible] [illegible]
கைமெய்யைப் [illegible]வாமே, [illegible]
கொருபி[illegible] [illegible]
[illegible]மை, [illegible]
[illegible]

(தெய்வர்புறுதம்மையெல்லாம் [illegible]
கை[illegible]மன[illegible]வெனவ.)

பங்கயாசனன் முகத்ப[illegible] பாரு
பெரியோரும், கங்கையாதியா[illegible] [illegible]
முங் காலமுமறைநாலும், அங்கமாறுமா[illegible]
ஞாந்தலங்களு மசத்தியமெனச்சொன்றல், [illegible]
ஞயக னேயதஞற்குற்ற மில்லையோமொழியே.

([illegible] றனல்.)

சொப்பனத்தனிற் கண்டவைதாம் பொய்யென்
று சொல்லுவது போலுமாம், [illegible] மாயையிற் றோ
ன்றிய [illegible] பாம்பே, சொர்
[illegible] சொல்லா
[illegible] தோன்றிய
[illegible] மாம். (கஉ)

([illegible] ட்டல்.)

பொய்யை மெய்யென் [illegible] னியமெ
[illegible] மெய்யெ
[illegible] முனை
[illegible] ம்புத மா
[illegible] னைத்தமா
[illegible] ய. (கங)

(மா [illegible] றுதல்.)

மாயையெப்படி [illegible] வந்
து வருவாயினன், மாயையென்பது பிரமத்தின் வே
றெனின் வஸ்துவிரண்டாமே, மாயையென்பதா

ம் பிரமமேமொன்றெனின் வஸ்துவும்பொய்யாமே
மாயையென்றமே சங்கஞக்கொண்ட மாருத
சருபூர்த்தி. (கச)

(முதல் மூன்றுவினாக்களுக்கு உத்தரங்கூறல்.)

அதனையின்றென் றாராய்ந்திட்ட படமை
யா லெவ்வாச்சியவழிவாதம், இதனைச் சுன் மூடலி
னுயரத்தைப் பெருமைவருணடையோர்கள், கறத
லோதவொப் வர்த்திப்படியென்று கண்டேயிரை
சமத்தா, வினமாயையின் யந்தென்றுப் படி
ந்த விசாரமுற்றதல். (கரு)

(நாலாம்வினாவுக்கு உத்தரம்.)

அருவமாருமாட்சியத்வைதகள் வினையாகிமு
ன்றெறியாவே, உருவமம்பலத்தப்பட்டிதையா
துச்சதபின்னெளியாகம், பிரமசத்திகளைத்தமா ம
னைச்சண்டபிடித்திடல்வடாதே, பரவுபுதங்கள்க
ண்டுறுதிதிக்கலாப்பலருக் ரும்வெளியாமே.(கசு)

(ஷ. சமேது.)

காரியங்களுஞ் சத்யாசாரமுங் காணுமற்ற
துமாயம்,பாரினின்றமாயாவியுஞ்சேனையும் யாப

யவர்கண்காணும், வீரியந்திகழ் வித்தையாயினச
க்திவெளிப்படாததுபோலே, பெரியப்பிரமத்துக்
குமுலருக்கும் பிறிந்துசக்திகளுண்டே. (கூஎ)

(ஐந்தாம்வினாவிற் குஉத்தரம்.)

சந்திச்சத்தனைந்து விரவேறன்றுகாண் சத்து
முமாயாவிவித்தைகாட்டியவிந்திரசாலம்பொய்வி
த்துவான் மெய்போலப்,புத்திமைந்தனே சத்திமா
ளுகிய பூரணவாரமாவின், வஸ்துநிலையுஞ்சொ
ன்னது விஷ்டாந்தத்தின் வழிகண்டுதெளிவாயே ()

(அச்சத்திஉண்டெனற்கு ஏதுகூறல்.)

இல்லையாகிய சத்திலையுண்டென்ப தெபப
டியெனக்கேட்கில், புல்லையாதியாமசேதனப்பொ
ருளெலாம் புத்துவ்காய்ப்பனபாராய், நல்லையாம
க னேயுகிற்பிச் சத்திடந்திடாதிருந்தக்கால்,தொ
ல்லைபாய்வருஞ் சராசரவுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்
கள்வேறுமே. (கூக)

(இதுவுமது.)

கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்
கலந்தசித்திரம்பாராய், அருப்பமாஞ்சத்தி நியம

மில்லாவிடில்ரசிலாநகர்போலாம்வெறுப்புகீ [illegible] க்கசப்புமேமதுரமா நீசனுமெ [illegible] போலும், பொ [illegible] ப்புமேசமாங்கடலெலாமண் [illegible] [illegible] போமே. (௩

(அச்சத்தினையுதிக்கலும் [illegible] டு ம் விதிறுத்தலும் எப்படியெனின்.)

ஆர்த்துவகாண்யு மறியும் [illegible] காரியவடிவெல்லாம், சே [illegible] த்தெகள்ளுந்து செப்பி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மைத் தருமோர்க்க. (௩௰

(முன்னூறுபத்துச்சூத்ரம்.)

வாயுஸ்தம்பனத்த சலஸதம்பனம்மவர்மந்தி [illegible] ருகதாலே, தேயுஸ்தம்பனத்தெப்பதிடி லதிலத்தி [illegible] சிறந்த சத்திகளெங்கே, தீயச்சர்த்தா னதமா [illegible] வேறொன்று நினைந்திடாதிருப்பாயேல், மாயச்ச த்திபோ மீதன்றிமந்திர மறைகளிற் காணேமே(

கைவல்ய நவநீதம்.

(சின்னீருக்குறு காரணம்.)

மெய்யுணர்வில் மெய்த்தமெய் யுக்தமாம் வ
கரித்திட வெண்டில், காயத்துண் மனமனைத் து-
மெய்யப் [illegible] தெப்பறு தாயாரில், பாவுநாமநீ
[illegible] மனையாய்ப் [illegible] யமாய்த் தும், வெய்ப
[illegible] விடாதக்கமறந்துந் [illegible] யமாவாயே. (௧௩)

(பொய்யுணர்வு விபரீதம் போமாறு)

அறிந்திடு மன சத்தியஞானத்தை [illegible] பொய்ப்
தப்பியுணர்மும், அரக்க [illegible] தானதுபோற் [illegible]
[illegible] பட்ட பெயபடி வெள்ளுருவ், நீர்த்தொரோ
யாதத [illegible] நாய்ப்,
[illegible] ந்தப் பாழ்ந்
[illegible] பொப்பட்டமே. (௧௪)

(சங்கற்பமற்றிருவெனல்.)

ஞானவைராக்ய மதிநல்லான்காசிய காமரூப
பரிபர்கள், அனெதப்படி யழிந்ததெப் படியென
றாய்ந்துதல் பலனென்றே, மானமைத்தனை நீர்க்க
செர்ப்பனசகம் வாசநம் பாராமல், போனதுந்நி
னையாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பாயே.()

(இங்ஙனம்பயிற்சிசெய்யெனல்.)

அசத்திலெம்மட்டினே டம்மட்டும்பராமுக மாகினுலம்மட்டும், நிசத்திலுள்விழிப்பார்வை யா மிப்படிநிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்திலுன்மன நினைவின்மாத்திர வடிவமாயின்மைந்தா, சுசத்த தேகத்திலிருக்கின்றானதேக்கடல்வடிவாவாயே.

வேறு.

(சித்துப்போல்ஆனந்தம்வெளிப்படாமை யென்னெனல்.)

ஞானன்றிவேறொன்று மில்லாதபூரண சம் பூரணத்ததுமாய், ஊனின்றவுயிர்தோறு மோர் ஞ்தமென்றுலகு தோக்கின்றபடி கண்டிலேன், யானென்றியென்கண்டதற்குனவகையொக்குருநாக் சவ வெளிகண்டதால், ஆனந்தமிதுபோல வெளி யாகாதியாத வகையெனகுருநாதனே. (௱௭

(சித்துமுதலியனவிருத்திபேதத்தால் பேதப்படுமெனல்.)

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருரூப லொன்றுதமென்றுலுமே, கரணங்களோரொன்

தி லோரொன்றுதெரியுங் கணக்கன்றிவாராதுகா ண், அருமந்தசச்சிதானந்தச் சுபூரவங்களாத் மா வின்வடிவாகிலும், பிரபஞ்சமயமாம் விருத்திபே தத்தினாற் பேதங்களாமைந்தனே. (௭௪)

(அவைபேதப்படுமாறு.)

தாமிருந்தமசிரசுசத்வமெனுமுக்குணத்தால் வரும்விருத்திமூன்றும், ஆமவைகண்மூடமுங்கோ ரமுஞ்சாந்தமு மபிதானமாகுமகனே, ஏமுறவிரு க்கின்றசச்சிதானந்தங்க ளொன்றென்று மொன்று ரிலும், நாமுறைக்கும்விருத்திப்பிறிவினாற் சொரு பஞானத்திபிறிவாகுமே. (௭௫)

(அவ்விருத்திகளிலே சத்துமுதலியன வெளிப்படுமாறு.)

சடமானமூடத் தருக்கல்லுமண்களிற் சத் தொன்றுமே தோன்றுமால், விடமானகாமாதி கோரத்திலானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம், திடமானவொழிவாதி சாந்தத்திலேசச்சி தானந் தமூன்றும்வெளியாம், மடமானமூடங்கள்கோர ங்கள்விடுசாந்த மனமாகிலானந்தமே. (௭௬)

(சத்து முதலியவை யாவையெனில் இவையெனல்.)

இகமான குருநாதனே சச்சிதானந்த மெனுமி
லக்கண மறிகிலேன், ஆகலாற் சத்தாவ தேதுசித்
தாவதே தானந்தமே தென்றிடில், மிருகாலமூன்று
ங்கெடா திருப்பது சத்து வேறுபடா தறிதல் சித்தாம்,
மகிழ்காமமுற்ற போது சுகமாகுமஃதுறு வாழ்வெ
ன்பதானந்தமே. (௱௰௧)

(தன்னைச் சச்சிதானந்தமென வறிகிற அனுபவ
மெப்படியெனல்)

நாசச் சரீரத்திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேதமா
வாக்கியம், நீசச்சிதானந்த மென்றிடினு மாசரி
ய னீபிரமமாகுமெனினும், மாசற்ற சச்சிதானந்த
நானென்னவிவன் மன்னுமனுபவமெங்ஙனே, சே
சப்புரங்களை யிடித்துத்தகர்க்குமத குஞ்சரக்குரு
நாதனே. (௱௰௨)

(சத்தென்று அறியுமாறு கூறல்.)

சென்மாந்தரஞ் செய்தவினைகளுடனருமெனி
ற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மானுபவநரக
சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்துமிவனுண்ட

யிலா, உன்மாதயாதனைவுடல்கடவுருடனமனுடவு டன்மாறிமாறியழியும், தன்மாயவுடல்கெடினுமி வனிருப்பதுகொண்டு சத்தென்பதொக்குமகனே.

(சித்தென்றும் ஆனந்தமென்றும் அறியுமாறு கூறல்.)

இருளாகமூடுஞ்சுழுத்தியிலிராத்திரியி லிர விசுடரற்றபொழுதும், மருளாமலிருளையும் பொ ருளையுந்தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே பெருவாழ்வுமிக்கதா னேதன்னிடத்திலெற் போரா தபிரியமதனால், அருகாதபிரியஞ் சுகத்தில்வருமா தலா லானந்தமாமைந்தனே. (ஙயச)

(ஆத்மாஆனந்தமாவதன்றி அதற்குச்சாதனம் அன்றெனல்.)

அன்னபானாதிசுக சாதனமதானசையா லார்க் கும்வெகுபிரியமாகும், இன்னவாருத்மாவுமானந் தசாதன மெனக்கருதல்பொருளல்லவே, சொன் னவாத்மாவையொருசுகசாதனக்கொளாடு சொல் லுவா யாகின்மகனே, உன்னதானந்தம்வே றேத னுபவிப்பதா ருபயவாத்மாவுமுள்வோ (ஙயரு)

(அதற்குக்காரணங்கூறல்.)

விஷயசுகமதில்வருதல்பிரியமாத்திரமாகும் வெகுபிரியமாத்மாவிலாம், விஷயசுகம் வருபிரிய மாறி வருமாத்மாவில் வெகுபிரிய மாரு துகாண், விஷயசுகம் விடலுமட் கொளலுமா மாத்மாவை விடுவதெவர்கொள்ள ர்பார், விஷயசுகபோக ங்கள் விடுமவனை ட றால் விடப்படா தொரு நாளுமே. (௯௯)

(தன்னைத்தான் கொல்லலால்தானும் விடப் படலாமென்னுஞ் சங்கைக்குஉத்தரம்.)

வேகின்றகோபங்க ளாலென்னை நான்கொ ன்று விடுகிறேனென்றுசிலபேர், சாகின்றபடியி னாற்றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங் கையென்றால், தேகந்தனைக்கொல்லு மவனால்வி டப்பட்ட தேகமவனல்லன்மகனே, ஆகந்தனிற் கோப மலாதனையொருநாளு மாத்மாவெறுப்ப தில்லையே. (௯எ)

(இதினும் இதுபிரியமெனல்.)

தாகப்பயிம்பொருளினும் மகன்பிரியமாந் த னயனினு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தினும்பிரிய மிங்

திரியமாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப் பிராணனிலும் வெகுபிரியமாத்மாவி லிந்தவாத் மாமுக்கியம், ஊகத்திறற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று மொன்றிறென்றறிகமகனே. (கoஅ)

(கௌணாத்மா முதலியவற்றில் இந்த நுணத்தில் இதுமுக்கியமாமெனல்.)

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்குமகனை கௌணவாத்மாமுக்கியம், விடலாதவுடலம் பரிக் குநானுடலான மித்தையாத்மாமுக்கியம், திடமா னநன்மைகதி வேண்டிநாற்கர்த்தனுஞ் சீவவாத் மாமுக்கியம், சடமாயுமுத்தியினின் ஞானவாத்மா வான தானேமகாமுக்கியம். (௱கoக)

(ஆத்மா ஆனந்தவடிவென்றற்குக் காரணங் கூறல்.)

புலியுமனுகூலமெனி லிஷ்டமாம்பகைசெயி ற் புதல்வனெனிலும்வெறுப்பாம், உலகிலிருவகை யுமல் லாதபுல்லாதியிலு தாசினமாமாதலால், ம லினமறுசின்மயன் பலவகையுமிப்படி முகிழ்ச்சிய

ல்விருப்பமிகழான், அலகிலானந்தவடி வாகுமுன்
சொரூபத்தை யாராய்ந்துபார்மைந்தனே. (௱௨௰)

(ஆனந்தம் இத்தனைவகைப்படுமெனல்.)

மானஞ்சிறந்தகுரு நாதனேயானந்த வகைக
ளெத்தனையென்னிலோ, ஞானநிகழ்ந்தபிரமான
ந்தம்வாசனா னந்தம்விஷயானந்தமென், றானந்த
மூன்றுவித மெட்டுவகையெ ன்பர்சில ரவ்வைந்து
மிதிலடக்கம், யானந்தவகைசொலக் கேண்மைந்
தனேயெட்டு மிஃதின்னதின்னதெனவே. (௧௨௧)

(அவையிவையெனல்.)

போகத்தில்வருசுகம் விஷயசுக நித்திரைப்
போதுளது பிரமசுகமாம், மோகந்தணிதலிற்சுக
ம்வாசனைச்சுக முழுப்பிரிய மாத்மசுகமாம், யோ
கத்திலுளதுமுக் கியசுகமுதாசின முற்றசுக நிஜசு
கமதாம், ஏகத்தைநோக்கலத் துவிதசுகம்வாக்கிய
மெழுந்தசுகஞானசுகமே. (௱௨௨)

(வேறு - விஷயானந்தவியல்பு.)

இவ்வாறுமைசெயுஞ் சுகபேதங்களினியல்பா
மவை செலமகனேகேள், ஒவ்வாகனவினிலுழல்

வானிடர்கெடவுறங் குஞ்சயன மதுறுநேரம், செவ்வாமனமகமுகமாமதிலொளிர் சித்தின்சுகநிழல் சேருங்காண், அவ்வாறிவனுள மகிழ்வாமனுபவம துதான்விஷயசுகானந்தம். (௱௨௩)

(பிரமானந்தவியல்பு.)

ஏனந்தருசுக விஷந்திரிபுடி யிடராமெனம னமசையாமல், சேனந்தனது குலாயந்தனில் வீழு செயல்போனித்திரை செறிசீவன், தானந்தமில்பர னுடனொன்றவனொரு தனையல்லதுபிறனினை யாமல், ஆனந்தமயனுமாவன்சுகமிது மதுதானுயர்பிரமானந்தம். (௱௨௪)

(இதுவுமது.)

தூங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும்மலரினை நன்றுகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம், நீங்குந்தன்மையு மாண்பெண்முறைமையுந் தெரியாதவ ளிசை பொழுதேபோல், ஆங்குள்வெளிகளு மறியாவனுபவ மதனாலதுபிர மானந்தம். (௱௨௫)

(ஆனந்தமய கோசானுபவம் விஞ்ஞானமய
கோசத்துக்கு எப்படிவருமெனல்.)

உதவும்புவியினி லொருவன்னனுபவ மொரு
வன்மனதினி லுதியாதே, மதியும்கெடுகிற தாயில்
கொண்டானந்த மயநன்றேசுக முறுகின்றான், இ
துவிஞ்ஞானமய ஞஞ்சிந்தையி னினைவாய்வந்திடு
மெனல்கண்டேன், சுதைவிண்ணோர்புகழ் குருவே
நீரிது சொல்வீர்சகலமும் வல்லீரோ. (௱௨௬)

(அதற்குஉத்தரம்.)

நெய்யும்வெண்ணெ யிருபேர்களுமறி நினை
விற்பிறிவறிவினில்லை, செய்யுநனவினிலிருக்கும்
மனதொடு சேருஞ்சின்மயவிஞ்ஞானன், நையுந்து
யர்மன நழுவும்பொழுதுணர் ஞானச்சுகமுறுமா
னந்தன், பெய்யுந்துளிகளு நீருங்குளமொடுபொரு
ம் பொலிவன பிரிவன்றே. (௱௨௭)

(வாசனானந்தவியல்பு.)

ஒன்றாகியபிர மானந்தன்சுக மொழிவானே
ன்வெளி வருவானேன், என்றான்முன்செய்த கரு
மம்வெளியினி லிழுக்குஞ்சுழுத்திவிட்டெழுந்தோ

னும், நன்றாயினசுக மகலான்வெளியிலு நடவான்
மறதியும் பெறமாட்டான், அன்றாமெனவிருந்துற
குஞ்சிலகன்ம மதுவேவாதனேயானந்தம் (௱௨௰)

(நிஜானந்தவியல்பு.)

அந்தக்கணமுடலகமென்றிடர்களிலலைந்தே
சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச்செயும்வினை
சுகதுககந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகாண், எந்
தப்புருஷனு மொருசிந்தையுமற விருந்தேனென
லனுபவமாகும், இந்தப்படிதனு தாசீனச்சுக மிது
வேநிசமெனு மானந்தம். (௱௨௧)

(முக்கியானந்தம்.)

நிசமானதுமுக் கியமோகுடத்துள நீரன்றே
வெளியீரந்தான், வசமாமங்கரமறைந்தானிசமது
படிந்தான்முக்கிய வகையாகும், திசையார்திரிசய
மறியாதேதுயில் செறியாதேயுட றறிபோலே, அ
சையாதேமதி சமமாகியநிலை யதுதான்முக்கிய
வானந்தம். (௱௨௨)

(பிரமானந்தச்சிறப்பு.)

மனுஷன்மனுஷகந் தருவன்றேவகந் தருவ
ன்பிதிர்கருமத்தேவன், தனுடன்னசுரன்சுரனிந்தி

ரனு சானும்பிரசா பதியானோன், கனகன்விராட்
டிரணியகர்ப்பன் முறைகருதும்பிப் பதினொரு
பேர்கள், பினவானந்தங்களுளாயாம்பிரளய வெ
ள்ளக்கடல்பிர மானந்தம். (௱௮௧)

(ஞானியடைந்தோன்மகிமை.)

எவனுக்கிலுயிர்க்குத் துரியாதீதத்திலேழாம்பூ
மியிலிருந்தானேல், அவனரசன்சுகன் சிவன்மா
லவன்முத லறிவோரனுபவ சுகபோதம். விவகா
ரத்திரய மிறவேயநுபவ மெனமுன்சொல்லிய
விவகாரி, உவமானமுமறி மகனெயவனடி யுதிரு
ம்பொடிகளென் முடிமேலே. (௱௮௨)

(வேறு.)

(இன்றும்ஐயமுளதேல்வினவெனல்.)

இந்தவகையறைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசு
க மினிமேற்சொல்வோம், மூன்றைதமாலையுஞ் ச
ஞ்சிதானந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில்,
ஆநந்தமாமத்துவித சுகமாத்மசுக மிரண்டுமங்கே
சொன்னோம், தொந்தமாற்றிய மகனே யின்ன
முனக்கைய முண்டோற் சொல்லுவாயே. ()

(சத்துமுதலிய மூன்றும் வேறுபொருளின
வாதலின் ஒன்றுதல் எப்படியெனல்.)

குகன்றனையுமெனையு முலகினையு மீன்றளித்
தருளுங்குருவேகேளீர், புகன்றசச்சிதானந்தப் ப
தங்கடனித்தனியாயே பொருள்வேறுறல், உக
ண்டமனமுறைப்பதெங்ஙன் பரியாயபதங்களைய
யோ லுறவுங்காணேன், அகண்டமாயொருசுவை
யாந் தேனீக்கூட்டியமது வாவறிவிப்பீரோ. ()

(அதற்குஉத்தரம்.)

குளிரிளகல்வெண்மையென்ற பதங்களினு
நீர் மூன்றுகூறுயிற்றோ, ஒளிநயனஞ்செம்மையெ
ன்ற பதங்காளலக்கினியுமொரு மூன்றாமோ, வெ
ளிமுதலாஞ்சகமசத்து மூடமிடனெனப்பிரித்து வி
லக்கிவேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தா
தியெனும் பிரமமேகந்தானே. (ஙகூரு)

(இன்னம்விதிராமங்களுண்டெனல்.)

நித்தியம்பூரண மேகம்பரமார்த்தம் பரப்பி
ரம நிதானஞ்சாந்தம், சத்தியங்கேவலந்துரியஞ்

சமந்திருக்குக்கூடஸ்தன் சாக்ஷிபோதம், சுத்தம்
லக்ஷியஞ்சஞாதனஞ் சிவன்றத்துவம் விண்சோதி
யாத்மா, முத்தம் விபுசூக்குமமென்றிவவண்ணம்
விதிகுணங்கண்மொழியும்வேதம். (௱௩௬)

(விலக்குநாமங்களும்உண்டெனல்.)

அசலநிரஞ்சன மமிர்தமப்பிரமேயம் விமல
மசஞாதீதம், அசடமஞமயமசங்கமதுலநிருமல ம
கோசரமகண்ட, நிசமனந்தமகிஞசி நிர்க்குணநி
ட்கள நிரஞ்சனம்மஞதி, அசரீரமவிகாரமத்துவித
ம்விதிவிலக்காமனேகமுண்டே. (௱௩௭)

(இவற்றுக்கெல்லாம்பொருள்ஒன்றேயெனல்.)

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்களன்று
ய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்கூடிச், சென்ன
பொருளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொரு
ளைச்சொல்லுஞ்சொற்கள், பின்னபத மாமதஞற்
சத்தாதிகுணப்பொருளாம் பிரமமேகம், அன்ன
பொருளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமாயா
வாய்நீயே. (௱௩௮)

(அக்குணங்களேபிரமமெனல்)

நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களுகாப்பதுதா
ட் மலடியெனனிகொன்றோதே, சற்குணனேவஸ்து
நிலையுணாயாமலறியவல்ல சதுராறுண்டோ, நற்கு
ணவேதங்களிந்தச்சீவன்முத்தி பெரப்பிரமஞான
ந்தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குண
ங்களல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந்தானே. (கருகூ)

(அனுபவம் உறைக்குமாறுயுத்திகள்
கூறவேண்டுமெனல்)

மோகவிருள்கெடக் கோடியருணனெனவரு
மருவே மொழியக்கேளீர், ஏகபரிபூரணமா மெ
ன்சொரூப மென்னுளத்திலிருக்கும் வண்ணம், ஆ
கமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்த
மாவறிந்தேனையா, ஊகமுமொத்திட வுரைத்தாற்
பசு மரத்திலாணிபோலுறைக்குநெஞ்சே. (கருய)

(சத்துமுதலியமூன்றும்ஒன்றேயென்று
உணருமாறு கூறல்.)

சத்தேசித்தாகுமய லெனிலசத்தாமசத்தாகு
ற்ச[illegible]யங்கே, சித்தேசத்தாகும யலெனிற்சடா

மாறு சடங்களுக்குத் திறியுமில்லை, ஒத்தேதோன றிய சத்துஞ் சித்து நல்லசுகமாகு மேகத்துக்கோர, விக்ஷேபனாசியமாகிற சடமசத்தாஞ் சுவானுபவ மவிழ்ந்திடாதே. (௩௪௧

(சகத்துவிளங்குதற் கேதுக்காரணம்
(வேறு பமைய பனல்.)

வியாபகசத்பூர்ணம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்றாலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத்தோ வசத்தேன் மலடிமைந்தன், போல்காரியஞ் செய்யுமோ சத்தெனவிப்படியதை நமவிரிந்தாச் சொன்றால், ஓயாதவவஸ்தையாக் குதர்க்கவிசாபங்களை விட்டொழிந்திடாயே.

(அனாதரமேனுதன் றதறியுமாறு.)

சுருதியுமுபாதத்த புலனுபவமுமாகேள் சுருதிச் சுகவானந்தம், மிருதிவடிவாதமில் லவ்வானந்தமேயறிவாம் வேறிங்கில்லை, கருத்தபிரளயஞ் சுழுத்தி யிடண்டிலு நீயிருந்திருளைக்கண் டனையே, இருதயத்திப்படி நோக்கியே சுபரிபூரண மாயிருந்திடாயே. (௩௪௨)

மாறுக்கன்றிவ்விடை கூடித்தெளிந்து எல்லாம
தன்னிலேதோன்றக்காணல்.)

பலகலையுமுணர்ந்த குருமொழிந்தபடி யிவ னுமவனுபவம்விடாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதானந்தமென்னும் பரமார்த்தத்தைப், பல பொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந்தான் விழித் துப்பார்த்தபோது, பலவடிவாஞ்சராசர சித்திரங் களெல்லாந்தோன்று மொருபடமானானே.

(தன்னனுபவத்தைவியந்தது துரியா
தீதமுதலியனவிளுதல்.)

இதயமொத்த சற்குருவே ரமக்கிதுவே வி ரோதமன்றியினிவேறுண்டோ, அதையிதைந்து ம னதநினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுமொத்த துரியா தீதமுமேழாம் பூமியு முக்கியமாமென்ற, பதமுமதின்வகையு மெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வண்ணம் பணித்திடீரே. ()

(அஞ்ஞானபூமிகள்.)

வினவுமிடத்தஞ்ஞான பூமிகளேழ்ஞான பூ மிகளேழென்பார் இனியவற்றுளஞ்ஞான பூமிக

ளோழையு முந்திரியம பகங்களாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக்கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக்கி ரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகளுக்கனவு சாக்கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார்மேலோர். (௧௫௬)

(அவற்றினியல்பு.)

முந்தவகண்டத்தெழு மோரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித்தாகும், இந்தவறிவிற்பண்டில்லாவகந்தைமுளை போலாயிதுநனவாம், வந்துவந்திறவி தொரூமகமமதைவளரு மதுமகாநனவாம், சுந்தமகங்கொடு நனவின்மனோராச் சியஞ்செயலே நனக்கனவே. (௧௫௭)

(இதுவுமது.)

உண்டெனகிமனோ ராச்சியஞ்செயல் சொற்பனமெனும் பேருடையதாகும், பண்டுநனக்கண்டு மறந்ததைமீண்டுநினைப்பதுசொற்பனநனவாம், மண்டியிருண்மூடு வதுசுழுத்தியாமஞ்ஞானவகைகள்சொன்னோம், விண்டுநிறைமுத்தி தருஞானபூமிகளேழும் விளம்பக்கேளாய். (௧௫௮)

(ஞானபூமிகள்.)

புலவர்புகழ் முதற்பூமிசுகேச்சைவிசா ரணை
யிரண்டாம் பூமியாகும், நலதனுமா னசிமூன்றாம்
பூமிசத்துவாபத்தி நாலாம்பூமி, சொலுஞ்சமுசத்
திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப்
பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிக
ளா வகுத்தார்மேலோர். (கசகூ)

(அவற்றினியல்பு.)

துச்சங்கநிவிர்த்தியந்து சிவஞானம் விரும்பு
வது சுகேச்சையாகும், நற்சங்க மொழியினலி
ஞானநூல்பழகல்விசா ரணையாகும்பி, முற்சங்கவீ
டனைகள் விடற்றனுமானசியித்த மூன்றினாலும்,
சற்சங்கமனதிருண்மை யறிவுநித்தல் சத்துவா
பத்திதானே. (கரு0)

(இதுவுமது.)

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெ
லாமறத்தல்சமு சத்தியாகும், அத்துவிதானந்தம்
வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபாவனையதாகும்

வஸ்துநிலை யிருந்தபடியிருந்தமவுனசுபாவந் துரி
யமாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீதப
பதமென் றதுவுங்கேளாய். (௯௧)

(பஞ்சாவஸ்தைகள்.)

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலா
சாக்கிரமா மூன்றற்கப்பால், சொற்பனமாமதுவு
மெள்ள நழுவுமஞ்சாம் பூமியேசுழுத்தி யாகும்,
அற்புதமாஞ் சுவானுபவமாமாறும் புவிதுரிய ம
தற்கப்பாலோர், கற்பனையிலாதவிட மதீதமென்று
மவுனமாக்காட்டும்வேதம். (௯௨)

(துரியாதீதத்தினியல்பு.)

[illegible] தீதமெனின் மயக்
[illegible], அரியதொரு விதேக
[illegible] என்பாரதுகணக்கி லாறும்பூமி, ம
ருவுசுழுத்தியிற் காட்சிசுழுத்தியென்பாரொன்பது
நீமனத்திற்கொள்வாய், பெருகுமதரு ஞானபூமி
யின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக்கேளாய். (௯௩)

(அந்தஞானபூமிகளை அடைந்தோர்வேறுபாடு.)

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பியாசிகளா முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள்வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும், சொன்ன நடுப்பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூயமுத்தர்,இன்னமுமப்பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல்வேனே. (கருச)

(முன்மூன்று பூமிகளை அடைந்தோர்பெறுபயனும் அவற்றுள் முதற்பூமியினருமையும்.)

நாலாம்பூமியில்வருமுன் மூன்றுபூமியுமடைந்து நடந்துமாண்டோர், மேலானபதமடைந்துபிறந்துமெள்ள மெள்ளவந்து வீடுசேர்வார், மாலானபவத்தில்விழார்முதற்பூமி கிடைப்பதுவேவருத்தமைந்தா,காலானமுதற்பூமி[illegible]கவந்தான்முத்தியுங்கை வந்ததாமே. (கருரு)

(இப்பூமிகளிலேஒன்றிரண்டுபெறினும் இழிந்தோரும் முத்தராவரென்றல்.)

இப்புவியிலிஞ்ஞான பூமியொன்றிரண்டிலடைந்திருந்தாராகுல், அப்புருஷர் மிலேச்சரா

திருமுதற் குருபரன் தானேமெய்யே, தப்புற
வென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைச்சந்தி
பாரே, செப்புமொழி வழிநின்மாயசம்பிரம மெ
னறிருந்து தெளிந்திடாயே. (௧௫௬)

(முக்திக்குத்துறவே காரணமென்றுசிலர் சொல்லுவானேனெனல்.)

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்திச
நடாதைப்பியென்று, செல்லாநிற்பரீனத்தமென்னது
தன்னிறைமாக் கியருருவே நீரொன்னீரோ, இல்லா
ம்பம் குடும்பம்விட்டுச்சன்னியாசம் புகுந்தகார
ணியாரோ, அல்லாமை முதத்தெரு என்றுசிலர்
சொல்லுமயக்க மகற்றுவீரே. (௧௫௭)

(அதற்குஉத்தரம்.)

சிட்டர்புகழ்மகனீ சங்கித்தசங்கைநன்று
தெரியக் கேளாய், கட்டழியும் துறவுநால்வகை
யாகு மவைகளுக்குங் காகும்போகள, பட்டதுயா
கெடுங் குடிசகம்ப கூதகம்ஹம்சம் பரமஹம்சம,
விட்டகலுந்துறவுக்கு விராகங்காரணமன்றிவேறு
மன்றே. (௧௫௮)

(மந்தமுதலியவற்றினியல்பு.)

மந்தமுந் தீவிரமுந் தீவிரதரமு மெனமூவ
வகைவிராகம், வெறுப்பாய் வரும்பொழுது புர
த்தை வெறுத்துவரும் விராகமந்தம, இ...
...வுமனை தனம்வேண்டா மெனவிட்டு ...
...பாமரர், அந்தணநூன்மித்தையென விட்டு
விரதரமாமறிந்திடாய். (௨௱௬)

(தீவிரசன்னியாசங்கள் இவையெனல்.)

பாயமந்தவிராகத்திற் சன்னியாசங்களொன்
றும் பலித்திடாதே, தீவிரத்திற் குடீசகமுபகூ
தகமு மெனவிரண்டு பிறவுகளுண்டாம், தாவிர
...த்திடமிலாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்கடெ
ங்கும், மெய்நடந் திடத்திடமுள்ள வாக்குபகூத
கமுமென விதித்தார்மேலோர். (௧௫௭)

(தீவிரதரசன்னியாசங்கள் இவையெனல்)

இருவகைத்தீவிரதரத்தும் ஹம்சனென்றும் ப
ரமஹம்சனென்றுஞ் சொல்வார், வரும்ஹம்சனுக்
கு முத்தி சத்தியலோகத்தன்றி வாராதென்பார், ப
ரமஹம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தார்

பலிக்குமென்பார், ஸ்திரமருவுபரமஹம்சன் ஞா
னிருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய். (௧௬௧)

(பரமஹம்ச னிருவகையியல்பு.)

சிஞ்ஞாசுஞானவா னென்றிரண்டுபேர்களவ
ரிற்சிஞ்ஞாசு, மெய்ஞ்ஞானபூமியின்மூன்றுமூன் றுபூ
மியுடைக்கும்விவேகியானோன், சுஞ்ஞானவானெ
னபோன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூயமே
லோன், அஞ்ஞானமகலுமந்தச்சிஞ்ஞாசுமிருவகை
யாமதுவுங்கேளாய். (௧௬௨)

(சிஞ்ஞாசுவினிருவகையியல்பு.)

பந்தமனைதுறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடை
வர்பரமஞானம், அந்தணர்மன்னவாவணிகர் சூத்
திரரா யிருந்துசில ரடைவர்ஞானம், இந்தவகைச்
சாத்திரத்துமுலகத்துநடப்பதுகண் டிருந்ததுமந்
தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்னை சுருதியுத்தி ய
னுபவத்தாற் றெளிந்திடாயே. (௧௬௩)

(அனுபவங்கூறல்.)

பிறந்ததுண் டானலன்றே பிறகுசா வதுதா
னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்

வருநாளே, பிறந்ததுநானென்றுகிற பிரமமெ
னறந்தநானே, பிறந்து மிறந்ததந்தப் பிரமமா
னானேநானே. (கசுசு)

(இதுவுமது.)

நானென்ற பிரமமான நானேநா னறியே
னென்றால், நானென்பதேதுபின்னை நம்முடைய பு
த்தி யென்னில், தானதுமயக்கந்தன்னிற சாகுமே
சாவாதாகில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா
னானேநானே. (கசு௫)

(இதுவுமது.)

நிறைந்தவாறெந்தவாறு நிலைதெரிந்திலனெ
னறுயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்திதன்னி லானந்த
மதுவேயாகும், குறைந்ததறகானந்தான் குவ
லயந் தன்னிலில்லை, நிறைந்தநீயிந்தவாத்மா நி
தானமிவ் வறிவுதானே. (கசுசு)

(இதுவுமது.)

மனத்தினு லெண்ணித்தானே வந்ததிவ் வு
லகமாகும், நினைத்திடிலனேகலோக நிற்பதவ் வ
றிவிலன்றோ, அனத்தையுங்கடந்தப்பாலுமந்தமற்

தானின் றாமென், றெண்ணத்தனி விசாரித்திட்டாலே ச
மாய நிறைநந்தானே. (கசுஎ)

(இதுவுமது.)

அகண்டாகாரவிருத்திகொண்டே யானந்தமனுபவ
ச, மகண்டாகாரவிருத்திகொண்டா லெனக்கிதுதெரிய
மென்னில், இந்தமனோ வவஸ்தைதம்மு ளொழுந்தி
ரும் விருத்திக்கில், அகண்டாகாரவிருத்தி தீபமான
து வடையலாமே. (கசுஅ)

(விருத்தியடக்கமாவ.)

வாதனைவசத்தினாலே வருகிறவிருத்தி யெல்
லாம், எதிலடக்கலாகுமென்றுதன் விசாரஞ்செ
யயில், போதமாமிராசனுக்குப் புத்தியைப் புலனை
களெல்லாம், தாதரா யிருக்கப்பெறுறு சகலமு
மடங்குந்தானே. (கசுகூ)

(இதுவுமது.)

விருத்திகளடக்கவின்னம் விசேஷமாம்போ
கத்தாலே, கருத்திபோ னாதுமுச்சைச் சுகமுட
னடக்கிநிற்குங், கருத்ததற்கில்லையாகுங் காரணச
ரீரமாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தைதன்னைப் பிடிங்
கிடி லடங்குந்தானே. (கஎ௦)

(காரணசரீரங்களையுமாறு.)

காரண சரீரந்தன்னைக் களைவதெவ் வாறென்னிற் றிரிதில, ஆரணம்பொய்ச்சொல்லாதே யதனை மேருவாகத்தி லுயத்துப், பூரண மாகுமென்றே மெய் புலனங்க ளோறறமென்று, தாரணை வயந்தத் திற றநிக்கும் மலிந்தைபெய்க்கே. (௧௭௧)

(எல்லாந்தன்மயமாகக்காணுமாறு.)

ஆப்படியிருக்கச் சித்த மனைதலால் வெகுகா லு, எப்படிகூடுமெனவி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை, இப்படி கண்டவெல்லா மென்மய மெ கனாப்போல், கருதிய மென்றுதானே காண்கின்று வீர்த்தாமே. (௧௭௨)

(தன்னையானந்தவடி வாகக்காணுமாறு.)

சித்த நாளிறைவ னேதானென்ற திடமுறவாது முறும், எத்தனை யெண்ணிறுறு மேதுசெய் தாலுமென்ன, நித்திரை யுணர்ந்தபின்பு நிறகின்றக னவேபோல, அத்தனையும்பொய்தானே யானந்த வடிவானேனே. (௧௭௩)

(சரீரத்தை நானன்றென்று கழித்துத்
தனைத்தானறிந்தபடி.)

நானெனவுடலைத்தானே நம்பினேனநேகச
ன்மம், ஈனராய்ப்பெரியோராகியிருந்தவையெல்லா
மிப்போது, கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டுச
ற்குருவினாலே, நானென வெனைத்தானே நம்
பியே யேடறிந்தேனே. (௧௭௪)

(குருகருணையைப் புகழ்தல்)

என்னபுண்ணியஞ்செய்தேனோ தாயினு
மோகனோன், தன்னிலந்தனிலெழுந்த காரண
கிருபையாலே, தன்னியஞானனுத் தீரிய
தை யெய்தினேன, தன்னிய னின்னானானே தா
ண்டவமாடுகின்றேன். (௧௭௫)

(தன்பேருக்குக் காரணங்கற்பித்தல்.)

தத்துவ ஞானம்வந்த சந்தோஷ வதிசயத்
தால், நித்தமாடுவன்காணென நிலைமுன்னமே
யறிந்த, சத்தியமதனாலன்றோ தாண்டவா வென்
றழைத்தார், அத்தனைமகிமையுள்ளோ ரன்னையும்
பிதாவுந்தாமே. (௧௭௬)

(ஆனந்தபெருக்கம்.)

வந்ததோ ரிவ்வானந்த மகிழ்ச்சியா ருடன் சொல்வேன்யான், சிந்தையிலெழுந்துபொங்கிச் செகமெலா நிறைந்துதேங்கி, அந்தமில்லாததாயி ற் றப்படி குருவேதாநத, மந்திர மருளுமீசன் ம லரடி வணங்கினேனே. (௧௭௭)

(இந்நூற்பயன்விளைவு.)

வித்தியா னந்தமிந்த விதமென விளம்பினோ மே, பத்தியாலிந்தநூலைப் பார்த்தனு பவித்தபோர் கள், நித்திய தருமநிஷ்டை நிலைதனை யறிந்துசீ ர், முக்தியையடைந்திருந்து முனிவர ராகுவாரே.

(அனுக்கிரகாசாரியர்.)

ஆரணப் பொருளாம்வித்தி யானந்தம் விள ங்கவேதும், காரணங்குறைவிலாமற் கைவல்ய ந வநீதத்தைப், பூரணமாக்கவேண்டிப் புருவமா ந ன்னிலத்தில், நாரணகுருநமக்கு நவின்றனர் யோ கில்வந்தே. (௧௭௧)

(நூல்செய்தவர்சிறப்பு.)

அண்ணறன் னருளினாலே யகம்புற மன்றி யொன்றாய், எண்ணமிலக்ஷியார்த்தத் தின்பொருளானநானென்ன, நண்ணினசரீரமாகி நாதநந்தி னுபாதியென்றே, கண்ணதாயனைத்துங்காணக் காட்டினன் றண்டவேசன். (௪௮௰)

(மெய்யுணர்ந்தோர்க்கு விளையும்பயன்.)

ஆன்றபதமா மூன்றற்குமது ரீயானெனும் பொருளிற, சான்றதுரியாதீத மெனுந்தலை யற்றிலங்கொண் சைதன்யம், ஊன்றியுணர்ந்தோர் விகற்பமயக்கொழித் தடையுமூடறுத்துத், தோன்றிச்சானேதானவர்துலங்குந் தமக்கேசுவானுபவம்.

(அனுக்கிரக ஆசிரியனையும், மாணாக்கனையும், புகழ்ந்தமை.)

எனுமாவாக்கிய நான்குமிசைக்கும் வித்தியானந்தம், சொன்னநாராயணன் பாதந்தொழு

ந துதித்தோர் துகளற்ரோர், இன்னமானுக்கன்
தருவாற் சந்தேகந்தீர்ந்திடுபதத்தே, துன்னிநிறை
ந்து நின்ரோர்களே முத்தராகுவரோ.   (௧௭௨)

(நூல்செய்தவிதம்.)

தத்துவவிளக்கந் தானுஞ்சந்தேகந் தெளித
லாலும், ஒத்திருள் விடாதமாயா வுள்ளிருளிரிய
ங்வாங்கும், சித்ததாமொளிவிளங்கச் செய்துபின்
விருத்தி பேதப், புத்தியால் வருமையத்தைப் பு
ரையறத் தெளிவித்தாண்டான்.   (௧௭௩)

(துதி.)

ஆண்டதேசிகனுமைய ஞான னாநந்தபாத
ம், பூண்டமெனுரோபத்தாற் பொய்மமயக்சாய்வ
ந்தத்தை, மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாயத்தரு
ணுக்கத் தெனநடும், காணடிடலவத்தளித்த கா
ரணு போற்றிபோற்றி.   (௧௭௪)

(இதுவுமது.)

குலவுசற் குருவின்பாதக் குளிர்புனற் றலை
மேற்கொண்டால், உலகினிற்றீர்த்தமெல்லா முழு
றபேறடைவார்போல, நலமெயா கியகைவல்ய ந
வநீத நூலைக்கற்றால், பலகலைஞானநூல்கள் படி
த்தஞா னிகளாய்வாழ்வார். (௧௮௫)

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஆக - படலம் ௨-க்கு பாட்டுகள் ௨௱௯௩.